A. ROGOZ și C. GHENEA

URANIU

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚA și TEHNICA

13

1956

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

În 1929, atomistul german Karl Wassa descoperă peştera lui Djayanta-Devi, ale cărei coordonate nu le poate stabili. 15 ani mai tîrziu, Günther Kriegsfeld în cîrdăşie cu Joe Strowberry — aventurieri stipendiaţi de trustmanul Abe Mc. Stephens — află locul precis al peşterii.

În 1952, la Şanhai, inginerii Fîn Siao-şan şi Iurii Tumanov, împreună cu antropologul Li Cian-su, scot din adîncul mării, unde fuseseră aruncate de ciankaişişti, cîteva lăzi conţinînd fosile ale primului om din istorie: „Sinanthropul din Pekin". Cu acest prilej, Tumanov trăieşte o aventură ciudată, în urma căreia este dat dispărut. Soţia lui, geofiziciana Tania Tumanova încearcă zadarnic să-l găsească.

Între timp, Li Cian-su cumpără de la un lama vindecător un maxilar uriaş pe care îl consideră că aparţine unei specii anterioare Sinanthropului şi pe care o denumeşte a Giganthropilor.

În 1954, Strowberry şi Kriegsfeld instalează în inima muntelui Djayanta-Devi un laborator. În această vreme, în India şi China se pun bazele unei expediţii complexe internaţionale în Tibet, pentru cercetări geofizice şi antropologice. Din expediţie fac parte: Fîn Siao-şan, Li Cian-su, geofiziciana Tatiana Tumanova, speleologul Alexandru Merişor şi opticianul František Sprna.

Tania Tumanova vine la Şanhai însoţită de micul Petea, cumnatul ei, care trebuia s-o aştepte pînă la terminarea expediţiei, într-o tabără de pionieri. Folosindu-se de vizita unui gură-cască, scriitorul Halebard Cuc, Petea fuge din tabără, cu gîndul de a urma expediţia.

Împreună cu actorul ambulant Tao-tsu, un băiat de aceeaşi vîrstă, şi cu Iuan, cîinele acestuia, Petea porneşte spre Tibet în urmărirea expediţiei. Ştiindu-se căutat de cei din tabără, Petea se travesteşte în straiele unei fetiţe şi la numele de Ciu-tzai. Mai întîi călătoresc cu trenul, dar din pricina lui Iuan, sînt nevoiţi să-şi întrerupă drumul. Din fericire, şoferul unei camionete primeşte să-i ia cu dînsul pînă la Nankin, unde ajung noaptea. Interesîndu-se de expediţie la „Institutul de geofizică", copiii află că aceasta părăsise localitatea. Despre acelaşi lucru se interesează şi un individ, care le pare suspect. Îl urmăresc. Într-o grădină publică, îl zăresc pe acesta cum scoate o muzicuţă din care începe să cînte. Iuan sare în pieptul individului, care, înspăimîntat, dispare.

U R A N I U*

de A. ROGOZ şi C. GHENEA

(Urmare din numărul 12)

Capitolul VI

Convoiul creşte. Li Cian-su prepară un ceai în cel mai autentic stil chinezesc. Cea mai sigură metodă pentru vînarea razelor cosmice. Un trofeu grozav. Îndoielile unui „pilon viu".

La Nankin, expediţia s-a oprit spre a mări convoiul cu un mare număr de noi autovehicule, formate în cea mai mare parte din camioane.

Unul dintre acestea transporta instrumente de mare sensibilitate: contori Geiger, cîntărind numai 750 de grame, de mărimea unui aparat fotografic, necesari prospectării uraniului şi a altor elemente radioactive; contori cu scintilaţie (folosind soluţii de terfenil), a căror „celeritate" ** poate scădea pînă la 1/10 micro-secunde; spectografe de masă portative pentru prospectarea petrolului; un post principal emiţător-receptor (cîntărind cu toate accesoriile lui 100 kg); un grup electrogen de 2,5 K.V.A. pentru alimentarea cu curent a staţiei principale; doi mici emiţători-receptori cu o putere antenă de 15 waţi şi cîntărind uimitor de puţin, abia 500 grame fiecare; un mare număr de dozimetre perfecţionate; diferite aparate electronice (ansambluri de contori, de particule şi de ecran; o cameră a lui Wilson — de 50 cm lungime cu cîmp magnetic de 2.400 gaus); contori proporţionali; rachete stratosferice, care aveau să ducă la o înălţime de 300 km un echipaj de contori etc; o foto-pilă cu transistori, producînd pînă la 600 waţi. (De altfel şi celelalte aparate, ale căror dimensiuni şi greutate ne surprind prin micimea lor, erau construite cu transistori — aceste cristale miraculoase descoperite de Branly în 1892 şi care au proprietatea să redreseze curentul, operînd la frecvenţele extrem de ridicate ale razelor electromagnetice). O maşină era amenajată ca atelier de reparaţii, fiind înzestrată cu cel mai variat utilaj. Două camioane purtau două vehicule amfibii şi şenilate şi cele cîteva mii de litri de etilen glicol *** (95°), amestecat cu benzină, care urmau să înlocuiască apa în radiatoare. În sfîrşit, un autobus transporta o parte din inginerii, tehnicienii şi muncitorii calificaţi ce trebuiau să construiască staţiunea experimentală.

Aşadar, în urma automobilului de comandă venea convoiul alcătuit din cele trei camioane de la Şanhai şi din cele patru camioane şi autobusul de la Nankin.

---

* Romanul revăzut şi completat de autori va apare în Editura tineretului.

** *Celeritatea* sau timpul de răspuns a contorului cu scintilaţie e mult mai rapidă decît aceea a contorului Geiger-Müller, care e de 100 de micro-secunde (N. A.).

*** Alcool avînd un punct de congelare scăzut (N. A

Fin Siao-şan conducea tăcut GAZ-ul. Telefonînd la Hancou, i s-a comunicat că transportul de la Lanciou nu sosise. Temerile lui se dovedeau întemeiate. Părîndu-i-se că va cîştiga timp dacă vor ajunge cît mai curînd la Hancou, Fin hotărî să pornească imediat, chiar dacă vor avea de călătorit şi noaptea.

Convoiul gonea acum pe sub stîncile abrupte ale unor munţi.

— Cît de chinezească e priveliştea asta! spuse Merişor şi arătă spre pereţii verticali ai masivului, pe care pini zvelţi creşteau în cele mai ciudate forme, perpendicular pe povîrnişurile prăpăstioase sau chiar cu rădăcinile deasupra coroanei. Departe, ceţurile serii învăluiseră pieptul unuia dintre aceşti munţi, iar arborii de pe el păreau răsăriţi din scrumul norilor.

— Ai dreptate! recunoscu Li Cian-su. E ca un desen în tuş. Asemenea peisaje au inspirat pe artiştii noştri.

Aproape fără nici o tranziţie, intrară într-o regiune de şes. Văzură la stînga lor nesfîrşite ogoare galbene de orez. Apoi se ivi, risipit pe dealuri, verdele neftiu al arbuştilor de ceai.

— Nu credeţi că ar fi cazul să bem un ceai? îi îmbie Li Cian-su.

— Vrei să culegem un pumn de frunze?

— Nu. Am cules mai de mult, dar uitasem...

Şi scoase dintr-un geamantan un săculeţ cu ceai, cinci ceşcuţe de porţelan alb, cinci linguriţe şi o solniţă cu sare.

— Vrei să oprim maşina? îl întrebă Merişor.

— Nu, vom bea în mers.

Li mai scoase un reşou şi o cană metalică (formată din bucăţi ca paharele de voiaj), umplu cana, pe care fixă un capac. Apăsă pe buton şi spuse:

— Ce cred fizicienii, că numai ei sînt stăpînii tehnicii? Reşoul acesta are incrustat în el un circuit electric, aşa că peste cîteva minute vă voi servi un ceai verde cu miros de iasomie, pe care vi-l voi pregăti după aşa-numitul stil Min. O să vă înviorezel!

— Am auzit că la început ceaiul era folosit ca leac, spuse Sprna.

— Da, abia în secolul al IV-lea, locuitorii văii Ianţziului au descoperit că este o băutură minunată, care stimulează fără să ameţească. În patria lui, în China de miazăzi, *cia* (ceaiul) era cu mai bine de un mileniu în urmă cultivat şi prelucrat cu măiestrie, deoarece, prin 780, „spuma jadului curgător" îşi făcu intrarea în palatul poeziei. E interesant că evoluţia roşcatei băuturi poate fi urmărită în linii mari după modurile de preparare.

— Ia spune-ni-le şi nouă! îl invită cehul.

— Povestea este veche şi-i împletită cu toată istoria Chinei. În îndepărtatele timpuri ale dinastiei Tan, se stringeau frunzele în turte, se fierbeau, şi licoarea aurie era sorbită cu nesaţ. Pe urmă a venit dinastia împăraţilor Sun, care bătea în apă fierbinte praful de ceai. Încetul cu încetul, băutura minunată a cerut un ritual special, pe care l-au înscris în cărţi bonzii sectei Zen.

Din cană răzbătu un fîsîit uşor. Li Cian-su luă capacul:

— Există trei faze de fierbere, continuă el. Acum, cînd băşicuţele, asemănătoare ochilor de peştişor răzbesc pînă la suprafaţa [illegible], este prima fază. În „Ceakin", Cartea ceaiului, stă scris că nu strică să aruncăm şi un praf de sare. De astă dată, băşicuţele sînt ca mărgăritarul; este a doua fază, în care trebuie să aruncăm nepreţuitele frunze în uncrop. Şi, în sfîrşit, de cum clocotul sălbatic stăpîneşte

ceaiul, să împrospătăm tinerețea apei cu o lingură de apă rece ca gheața. Acum ceaiul — acest minunat dar al Asiei — poate fi băut. Am ajuns la cea de-a treia și ultima fază.

— Dar plantarea nu se face tot după un ritual? întrebă Sprna. Întrebarea rămase fără un răspuns imediat.

Pe cînd ceilalți sorbeau din filigene, cuprinși de farmecul povestirii, Li Cian-su nu-și putea stăvili un zîmbet. Se vedea că amintirile îl împing spre destăinuiri de mult închise în sufletul său.

— Ritual?! Zîmbetul lui deveni amar. Să vă spun sincer, în China era așa ceva, dar eu, cînd am plantat ceai în California, numai după ritual nu m-am ținut..

Tăcu, apoi respiră adînc și continuă:

— Să nu vă supere că vă plictisesc cu ale mele. Vedeți, sînt unele clipe cînd nu mai poți să taci, și vorbele te împing singure. Poate să vă mire, dar ceaiul a fost unul dintre motivele care m-au determinat să mă întorc în patrie. Părinții mei au emigrat în S.U.A. pe cînd eu eram abia de opt ani. Tata era învățător și, ca mulți chinezi din San Francisco, avea și o bolangerie. Această mică întreprindere, în care lucram toată familia, mi-a procurat resursele necesare învățăturii. Totul părea că înflorește pînă cînd a venit falimentul. Din leafa mea de asistent și leafa tatii de dascăl nu puteam trăi. În timpul acesta, aici, armatele comuniste eliberaseră o jumătate din țară. Noi doi, eu și bătrînul, munceam din greu. El pe o plantație de ceai, iar eu îl ajutam dînd și meditații. Pentru niște venetici ca noi, viața acolo nu putea fi decît un iad. Atunci ne-am gîndit că, dacă tot este vorba să culegem ceai, mai bine s-o facem la noi acasă. Eram hotărîți s-o facem, dar aici era război. Ciankaiștii mîncau bătaie după bătaie. Pumnul de frunze cîștigat de tata îl plăteam amîndoi cu sînge. Nu eram comuniști, dar amîndoi eram convinși că amarul din Statele Unite nu-l vom mai întîlni acasă. Mama se prăpădise. La întoarcere, pe drum, s-a dus și tata, iar acum trei ani, la Șanhai, am avut prilejul să culeg ceaiul adevărului, înflorit ca niciodată. Restul nu mai are nici o importanță.

— Nici premiul pe care l-ai luat? îl întrebă Tania.

Li Cian-su o privi, dar nu-i răspunse la întrebare.

— Mai serviți o ceașcă de ceai?

Între timp, peisajul se schimbase. În depărtare se vedea Poian-Hu, adică lacul Poian.

— Am intrat în provincia Tziansi, le spuse tovarășilor săi Li Cian-su. De aici a pornit în octombrie 1934 legendarul *Cian Cen* (Marșul cel Lung).

— *Cian Cen!* Ce nume tulburător! murmură Merișor. De cîte ori îl aud, parcă înaintea ochilor mi se perindă extraordinara expediție a unor viteji...

— Într-adevăr, spuse antropologul, e poate cea mai uimitoare expediție din cîte a cunoscut istoria umanității. Gîndiți-vă: cu armata lui, Alexandru cel Mare cucerește în 11 ani o imensă regiune a planetei întinsă din Macedonia pînă în Mesopotamia; lui Gingis-Han i-au trebuit două decenii ca să-și mărească stăpînirea din taigaua siberiană pînă la Marea de Azov; Tamerlan și-a sporit imperiul de la Tarim la Smirna pe 6.000 km abia într-un pătrar de veac; Napoleon a străbătut și el, în decurs de peste zece ani, Europa pe mai mult de

5.000 km, de la Oceanul Atlantic pînă la Moscova, unde a fost zdrobit; aceeaşi performanţă fatală a fost realizată şi de Hitler într-un timp de două ori mai scurt. Toate aceste isprăvi rămîn cu mult în urma Marşului cel Lung. În numai un an, Armata Roşie a comuniştilor chinezi a străbătut 25.000 de li, adică 12.500 km.*

— Ai dreptate! Asemenea mişcări de trupe n-au mai existat în istoria lumii...

— N-au existat, fiindcă această expediţie n-a fost a unui om, ci a întregului popor. 300.000 de viteji au străbătut, din bătălie în bătălie, 18 lanţuri de munţi, dintre care cinci acoperite cu zăpezi eterne, au trecut 24 cursuri de apă, semănînd, cu preţul vieţii lor, ideile revoluţiei. Şi tocmai prin asta se deosebeşte Marşul cel Lung de toate exemplele din trecut. Cuceritorii pe care i-am pomenit şi ceilalţi ca ei au pustiit în calea lor ţările, iar de pe urma împăraţilor lor nu s-a ales decît praful. Dimpotrivă, eroismul acelora care s-au jertfit în cursul Marşului cel Lung n-a fost zadarnic. După numai 14 ani, ideile pentru care luptaseră au cuprins întreaga suflare a ţării...

— Adică un sfert din omenire! adăugă Merişor.

— Prieteni, ce privelişte încîntătoare! le spuse Tania arătînd cu mîna înspre dreapta lor.

Străbătînd o reţea deasă de canale, convoiul ajunse la malul unui mare lac, în care soarele apunea majestuos. Sute de jonci îl brăzdau încărcate cu orez, cărbuni de pămînt, sare şi olărie. Plute gigantice de o sută de metri, formate din unirea a mii de trunchiuri, purtau sate întregi cu colibe de bambus şi grădini plutitoare. Din luntrile lor cu coviltir, pescarii prindeau peştele cu ajutorul plaselor, al curselor sau al undiţelor.

— Uite cum plonjează cormoranul acela! se minună Merişor. Bravo! Prinde peştele şi-l aduce la luntre.

— Da, pescarii chinezi folosesc cormoranii, după cum vînătorii folosesc şoimii.

— Iar eu, spuse nerăbdător Fin Siao-şan, ieşindu-şi din muţenia de pînă atunci, aş vrea să folosesc mai repede bacul care o să ne ducă la celălalt mal.

— Vrei să ajungem chiar în noaptea asta la Hancou? îl întrebă Merişor.

— Neapărat. În trei ore şi jumătate putem străbate această distanţă.

— Nu ne va fi greu pe întuneric?

— Nu mai greu decît ziua. Geamurile tuturor vehiculelor noastre sînt metascopice **.

*
* *

După ce bacul transportă vehiculele pe malul apusean al lacului Pojan, convoiul îşi continuă cu cea mai mare viteză cursa.

---

* În octombrie 1934, Cian Kai-şi, urmîndu-şi politica de trădare a luptei împotriva cotropitorilor japonezi, a mobilizat o armată de un milion de oameni, pentru a dezlănţui a cincea campanie împotriva comuniştilor. În octombrie 1934, forţele principale ale Armatei Roşii au părăsit baza din provincia Tziansi, din sudul Chinei, şi, ocolind pe la nord-vest, au ajuns la Ianan şi s-au concentrat în această regiune eliberată.

** *Metascopic*, adică putînd transforma razele infraroşii în raze vizibile.

In autobusul constructorilor, atmosfera era însufleţită şi veselă. Se formaseră cîteva grupuri care discutau cu aprindere despre viitoarea lor activitate, rîdeau de snoavele spuse de careva sau acompaniau cîntecele transmise la radio.

— La urma urmei, spunea un mecanic, ce rost o să aibă staţiunea asta pe care trebuie s-o ridicăm? Nu zic ba, o să fie o treabă îndrăcită să cocoţăm deasupra norilor un laborator, şi orice treabă îndrăcită mă atrage. Dar zău, nu-i văd prea bine rostul. .

— Nici atîta lucru nu pricepi? îi spuse un sudor. Construim o staţie meteorologică. Nu-i aşa, tovarăşe inginer?

— Cred că se vor face acolo şi observaţii meteorologice. Dar scopul staţiei va fi altul.

— Nu mi-ar strica să ştiu şi eu, zise mecanicul.

— Să vă spun. Sarcina principală a staţiunii va fi să cercetăm razele cosmice. Ce soi de raze sînt şi astea? Vă pricepeţi puţin în electricitate. Ştiţi dar că frecvenţa unei unde electromagnetice e numărul de perioade pe secundă şi că această frecvenţă creşte în raport invers cu lungimea de undă. La o frecvenţă de un hertz, adică de o perioadă, lungimea de undă e de 300.000 km pe secundă.

— Asta ştiu. La lecţiile de radiofonie am învăţat că o undă mijlocie de 300 m are un megahertz, adică un milion de perioade pe secundă.

— Ei bine, razele cosmice au frecvenţe fantastice, care pot atinge şi un milion de miliarde de megahertzi.

Sudorul fluieră admirativ la adresa unei asemenea frecvenţe.

— Ceea ce înseamnă că lungimea lor de undă e grozav de mică.

— Fireşte! O asemenea frecvenţă corespunde, la o lungime de undă de numai 0,003 angström * sau — folosind o măsură şi mai mică — de 3 unităţi X, ceea ce reprezintă a treizecea miliarda parte dintr-un milimetru. Vă daţi seama că aceste radiaţii sînt extrem de pătrunzătoare. Cît priveşte numele, li se spune „cosmice", fiindcă vin din cosmos...

— Şi cosmosul ăsta unde se află?

— Întrebarea asta e prea grea pentru biata mea minte, mărturisi zîmbind inginerul. De-abia ţi-aş putea desluşi unde ne găsim noi în cosmos.

— Cum vine asta?

— Vezi dumneata, cosmosul ăsta nu e altul decît universul, numit aşa cu un cuvînt grecesc.

— Aha, vasăzică, razele cosmice vin din străfundul lumii...

— Cam de pe-acolo.

— Şi cu ce le putem fi de folos?

— Le putem domestici. Dar pentru asta trebuie să le prindem.

— Foarte bine! rise mecanicul. Dacă e nevoie, vom merge şi la vînătoare de raze comice...

— Comic eşti tu! îl apostrofă sudorul. Ele sînt numai cosmice.

— Fie şi cosmice! Ce contează cum le cheamă, totul e să le vînăm.

— Nu va fi necesar! îl potoli inginerul. Treaba asta au s-o facă alţii. Nouă ne revine doar sarcina să construim cursa în care vor fi prinse razele, adică staţiunea experimentală.

---

* Un angström e a zecea milioana parte dintr-un milimetru, iar o unitate X este egală cu a mia parte dintr-un angström, adică cu a zecea miliarda parte dintr-un milimetru.

— Nici asta nu-i rău! Dar, spune-mi tovarăşe inginer, ce-i nevoie de-o cursă atît de inaltă? Mai la vale nu se putea pune?

— Să vă explic. Atmosfera joacă rolul unui ecran care frinează înaintarea razelor cosmice. De aceea, cu cît sîntem mai sus, cu cît ne aflăm mai departe de păturile cele mai dense ale atmosferei, adică mai aproape de razele cosmice, cu atît fenomenele vor fi mai intense şi mai variate. In acest scop, au fost lansate baloane cu un aparataj uşor pînă la 25—30 km sau rachete stratosferice pînă la 200 km, timp de unul sau două minute. Dar rezultatele obţinute cu ajutorul avionului, al balonului sau al rachetei constituie adesea indicaţii cam nesigure. Aceste indicaţii trebuie precizate prin îndelungi şi delicate măsurători care cer bogate surse de energie şi un material greu instalat la post fix, unde să poată fi făcute cercetări regulate timp de luni şi chiar ani de zile.

— Şi de aceea e nevoie de laborator.

— Intocmai. Pentru vînarea razelor cosmice, staţiile de altitudine reprezintă deocamdată cea mai sigură metodă.

In fundul autobusului, un om cînta din muzicuţă neasemuit de frumos. Repertoriul său părea nesfîrşit, fiindcă fiecare îi cerea cîte un cîntec, iar omul se supunea imediat. Au răsunat atunci melodii bătrîneşti din sudul Chinei, cîntece de luptă, ca *„Sculaţi plugari"* ! *„Toţi mergem la luptă pentru adevăr..."* sau *„Nu e vîntul care zboară peste cîmp..."* *, ba chiar şi „Moment muzical" de Schubert, spre mirarea inginerului care ceruse această bucată, vrînd să verifice vastitatea cunoştinţelor muzicale ale solistului.

— Straşnică orchestră ai, Ciu! îi spuse careva. De unde ai cumpărat-o?

Intr-adevăr, muzicuţa lui Ciu era un instrument minunat întins pe trei game: în partea dreaptă, avea o clapă pentru notele cromatice.

— Nu-i cumpărat, le spuse Ciu. E trofeu de război. O am de la un prizonier japonez, care, la rîndul său, o avea de la un „kamerad" neamţ. Uitaţi-vă! „Made in Germany", fabrica „Hohner".

In acest timp, un grup alăturat dezbătea cu pasiune o problemă agrotehnică: cum e mai bine să semeni porumbul — în cuiburi aflate unul de celălalt la o distanţă de 60, de 70 sau de 80 de centimetri? Erau ţărani din diferite regiuni ale Chinei şi deşi, prin activitatea lor, erau devotate regimului popular, vechile deprinderi şi interese nu-i părăsiseră. Se văzu din discuţie că nu exista o părere unanimă în privinţa distanţei reglementare pentru semănatul porumbului.

— Ce tot vă certaţi! căută să-i împace Si-şan, un muncitor îndesat ca un taur. Mai bine m-aţi lăsa să dorm. Fiecare gospodar are măsura lui.

In loc să-i liniştească, vorbele acestea îi aprinse şi mai rău, ca jarul care cade pe o claie de fîn.

— Ce gospodar? se supără unul. Tu crezi că am scos din buric 60 de centimetri? Ştiinţa m-a învăţat, şi asta-i depărtarea cea bună.

— Dar mie cine mi-a spus că la mai puţin de 80 de centimetri să nu semăn? sări un altul. Sau poate străbunicul mi-a cîntat la *sao* ** din *ţitanul* *** pe care nu-l am?! Tot ştiinţa m-a învăţat şi pe mine!

---

* Cu versul acesta începe „Marşul cavaleriei sovietice".

** Flaut.

*** Templu închinat strămoşilor unei familii.

La fel se intîmplă şi cu sprijinitorul distanţei de 70 de centimetri în favoarea metodei „reglementare", fiecare invoca ştiinţa, adică priceperea agronomului din satul respectiv. O clipă lucrurile se incurcară: ce fel de ştiinţă mai e aceea care se schimbă după fiecare raion? În sufletele lor, nu de mult atrase de lumina ştiinţei, aceasta reprezenta supremul bun, răspunzătoarea tuturor problemelor vieţii. Şi, deodată, iată că se incurcă la socoteală ca un copil prost.

— Nu vă mai sfădiţi, tovarăşi prieteni! interveni Mu Şi-lo, un tehnician mai vîrstnic. Ştiinţa nu-i vinovată cu nimic.

— Atunci care dintre noi are dreptate?

— S-ar părea că fiecare aveţi dreptate.

— Îţi rizi de noi!

— Nu-mi rîd, dar răspundeţi-mi la o intrebare!

— Ce vrei să ştii?

— Cum se cade să se poarte faţă de semenii săi omul cumsecade?

— Drept, răspunse unul.

— Cu inţelepciune, mai spuse un altul.

— Cu blîndeţe, adăugă un al treilea.

— Bine! Aşa am şi deprins noi din moşi-strămoşi. Dar dacă asupra lui vine un duşman, tot cu blîndeţe trebuie să se poarte omul cumsecade?

— Nu.

— Dar cum?

— Cu asprime, cu bărbăţie...

— Ei vedeţi! Aşa se intîmplă şi cu pămîntul pe care-l lucrăm. Altfel trebuie să ne purtăm cu ogorul mănos din văile lui Iantzî şi altfel cu solul indărătnic din nord. Aşadar, ştiinţa n-a greşit. Agronomii v-au răspuns după solul pămîntului cultivat de fiecare dintre voi.

Ascultătorilor le plăcuse această maieutică* sfătoasă a lui Mu Şi-lo. Discuţia alunecă inspre cea mai însemnată problemă a ţărănimii chineze — cooperativizarea.

— Intr-un an-doi, işi dădu cu părerea un muncitor tînăr, cred că nu mai rămîne necooperativizat nici pui de ţăran...

Si-şan, care incercase zadarnic să readoarmă, se intoarse către tînăr şi, de parcă acesta l-ar fi zorit să meargă cine ştie unde, îi spuse pe un ton in acelaşi timp politicos şi caraghios de enervat:

— *Mamandi tunja!* Mai aşteaptă, tovarăşe! Nu fugi atît de repede că rămii singur.

Oamenii riseră.

— Ba, dimpotrivă, replică tînărul. Vino tu mai repede după noi dacă nu vrei să rămii stingher.

— Ei, ei! exclamă vesel Mu Şi-lo. Care o avea dreptate: şoimul sau melcul?

Toţi il priviră pe Si-şan. Acesta era un tînăr vînjos, care, în ciuda feţei lui brăzdate de numeroase cute, nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Privirea scăpărătoare şi buzele senzuale trădau o nestăvilită impetuozitate.

— Uite ce e, fraţilor, le spuse el tărăgănat. Multe lucruri bune s-au făcut de cinci ani încoace in satul chinez. Dar un lucru nu pot pricepe: de ce trebuie să ne ia pămîntul?

---

* *Maieutica* — metodă întrebuinţată de Socrate, filozof din Grecia antică, prin care încerca să afle adevărul folosind întrebări meşteşugite.

Vorba asta căzu ca un trăsnet din senin. Pînă și Ciu, care-i zicea din muzicuță nepăsător la tot ce se discutase pînă atunci, se opri din cîntat, îl privi curios pe Si-șan și spuse disprețuitor:

— *Fan-tu!* Cap pătrat! Cum poți îndruga asemenea prostii?

— Și, zi! îl întrebă careva. Ești împotriva cooperativizării?

— Depinde! răspunse viclean Si-șan. Grupurile de într-ajutorare nu sînt rele. Te mai ajută cu o parte de semănătoare, cu alta de batoză...

— Dar de arteluri, ce părere ai?

Si-șan i-o tăie supărat:

— Părerea mea e că nu trebuie să ni se ia pămîntul.

Și, întorcîndu-se cu spatele, încercă să adoarmă din nou. Ciu prinse a cînta un gopak și nimeni nu-i mai dădu atenție lui Si-șan.

— Dormi? îl întrebă Mu Și-lo, așezîndu-se lîngă el.

— Nu.

— Vrei să vorbim?

— Ce să vorbim?

— Pari un băiat de treabă. Cum se poate să spui năzbîtii de astea! N-ai urmat chiar nici un cerc politic?

— Am urmat, dar ce-are a face? Socotești că dacă urmează omul un cerc, gata! a și fost convins? Sau poate crezi că e mai bine să fiu fățarnic și să spun într-un fel, chiar dacă eu cred altfel?

— Nu, tot mai bine-i ca ce-i în gușă să fie și-n căpușă. Dar tu faci un fel de agitație care pe proști i-ar putea zăpăci.

— Slavă domnului că cu dumneata nu-mi merge! rîse Si-șan.

— Spune-mi flăcăule, ce meserie ai?

— Sînt conducătorul unei brigăzi de săpători.

— Da-nainte de asta, ce-ai fost?

— Țăran sărac.

— Și părinții tăi?

— Și mai săraci.

— Cu teoriile tale, nu prea cred că-i ai la suflet pe comuniști.

— Ba îi am, răspunse grav Si-șan. *Nomi* este cea mai bună specie de orez, iar *gunceandanjen* (comunistul) e cea mai nobilă întruchipare a omului.

— Mă, bălete, tu-mi aduci aminte de E-gun, care iubea dragonii *.

— De ce?

— Uite de ce. După cum spuneam, E-gun iubea dragonii: arma, uneltele și sculpturile din casa lui, toate aveau chip de dragon. Despre asta a aflat un dragon adevărat, care a coborît din nori și a privit prin fereastra lui E-gun, iar coada și-a strecurat-o pe ușă. Văzînd dragonul, E-gun a aruncat ce avea în mîini și, înnebunit de groază, a rupt-o la fugă. S-a dovedit astfel că E-gun nu iubea deloc dragonii, ci doar ceea ce semăna a dragon...

— Nu pricep parabola dumitale...

— Tu spui că iubești comunismul, dar cînd acesta te îndeamnă să intri în artel, te sperii și-o iei la sănătoasa...

— Moșule dragă, cînd i-am dat un picior în spatele moșierului nostru, m-am bucurat, dar cînd mă gîndesc că s-ar putea să intru în artel, nu mă mai bucur...

— Asta fiindcă te mai stăpînește *Tu-Sen*, duhul pămîntului.

O vreme tăcură, apoi deodată Mu îl privi bănuitor pe Si-șan.

---

* Poveste din cartea lui Liu-Sian „Sin-Siui", scrisă în epoca dinastiei Han.

— In timpul războiului ce-ai făcut?
— Am fost în Armata Populară!
— Daaa?! Şi tot aşa vorbeai?
— N-aveam timp, că înaintam prea repede.
— Şi ce oraşe mi-ai eliberat?
— Mă vezi dumneata pe mine în chipul lui Cian-Fei* eliberînd oraşe?
— De ce nu! Eşti destul de voinic! Şi n-ai intrat în nici un oraş?
— Ei, de intrat, am intrat eu: în Nankin, în Anţin...
— Te pomeneşti atunci că ai luat parte la forţarea Ianţziului!
— Să ştii că ai haz, moşule! Dacă e să vorbim cum vorbeşti, aş spune că mai degrabă Ianţziul m-a forţat pe mine.
— Cum, n-ai trecut fluviul?
— Ba da, printre ultimii.
— Ţi-a fost frică?
— Nu, eram prea ocupat...
— Cu ce?
— Ei, cu podul. Stăteam în apă şi-l ţineam pe umeri ca să treacă ostaşii...
Ochii bătrînului se împăienjeniră. In faţa lui se afla deci unul dintre eroii Armatei Populare care au luat parte la legendara acţiune în care un milion de oameni au trecut sub ploaia bombardamentului Marele Fluviu.
— Mă, băiete mă! spuse bătrînul şi-l sărută. Tu eşti unul dintre „pilonii vii".
— Nu-i nici o scofală! răspunse Si-şan. Alţi piloni n-aveam la îndemînă, dincolo trebuia să ajungem, aşa că altă cale nu exista.
— Te pomeneşti că ai vreo decoraţie, îl iscodi Cen.
— Am.
Şi „pilonul viu" scoase din buzunar o cutioară, în care era pusă mărturia isprăvii lui, şi spuse:
— Asta dovedeşte cît de imperfecţi sîntem. Mai avem nevoie ca să ni se dea decoraţii pentru că ne-am făcut datoria.
— N-ai decît s-o iei drept o amintire a unei datorii împlinite.
Şi, trecîndu-şi privirile de la decoraţie la omul acesta uriaş, cu ochii arzători, bătrînul izbucni deodată în hohote de rîs.
— Dar sucit mai eşti, n-am ce spune! Ai trecut Ianţziul şi mai dai zor cu pămîntul tău.
— Tatăl meu, tovarăşe, era atît de sărac încît nici măcar „lipit pămîntului" nu i se putea spune. N-avea nici cît a scos diavolul din fundul mării sub unghie**...
— Imi vine să te bat măi băiete, rosti cu obidă Mu. Zău aşa! Tu să te pui în poară cooperativizării?
— Moşule, moşule, eu pînă nu văd nu cred... Să se facă mai întîi. Dacă-i...
— Dacă-i bine, e de mine; dacă nu... Eşti nerod rău băiatule, atîta tot. O să trebuiască să te scuture bine consătenii tăi. Pentru prima oară în cei şaptezeci de ani ai mei văd un viteaz în piele de prostovan!

---

* *Cian-Fei*, strălucit comandant de oşti, vestit pentru vitejia lui.
** Dintr-o veche legendă în care se spune că dracul n-a putut să scoată ţărînă din fundul apelor ca să creeze pămîntul.

Strowberry şi Kriegsfeld fac planuri de viitor. Uhan. Rectorul Go In-U potoleşte cu răbdare mînia lui Fîn Siao-şan. Ciu stă de vorbă cu o „broască ţestoasă". Tania nu mai are chef să zîmbească. Li Cian-su ia în primire noi camioane. Petea şi Tao-tsu se simt încolţiţi. Iuan întîlneşte un cunoscut. Tovarăşul Tien-huă priveşte cu binoclul. În urmărirea puiului de tigru.

Intr-o încăpere rotundă şi boltită, în faţa unor birouri din materie plastică şi care, din pricina numeroaselor butoane, comutatoare şi dispozitive electronice, se asemănau mai mult cu nişte mese de comandă, stăteau doi oameni îmbrăcaţi în haine albe, făcute dintr-o ţesătură neobişnuită.

— Ce veşti ai, Günther? întrebă unul dintre ei.

— Deocamdată nimic interesant.

— Cum? N-au cîntat nimic?

— Eah! Omul nostru de la Nankin tocmai mi-a transmis că expediţia n-a rămas mult acolo şi a şi pornit spre Hancou. Cînd să-l cer amănunte, s-a întrerupt legătura. Abia peste o oră am izbutit să-l prind din nou. Mi-a spus o poveste cu un ciine care l-ar fi atacat.

— Ce caraghios! Dar de la Ciu n-ai mai aflat nimic?

— Ba da, Joe! rînji Kriegsfeld. „Marşul cavaleriei sovietice" şi alte aiureli. Ceea ce înseamnă că au călătorit mereu şi că n-a avut posibilitatea să rămînă singur.

— Ţi-am spus eu că nu-s practice muzicuţele tale!

— Pentru viteza cu care le-am improvizat sînt excelente, oftă plictisit Günther.

— Cu primul prilej, să le transformi astfel încît semnalele să poată fi transmise cu degetul şi nu prin suflare.

— Bine.

— Acum spune-mi cînd şi unde crezi că e mai bine să fie atacaţi.

— În orice caz, după ce s-a completat convoiul. Ca să nu mai rămînă nimic din toată complexa lor expediţie. Cît priveşte locul, el depinde de ruta pe care o vor lua.

— Pentru asta însă e nevoie ca muzicuţa lui Ciu să ne mai slăbească cu şlagărele roşilor şi să ne trimită informaţii ca lumea.

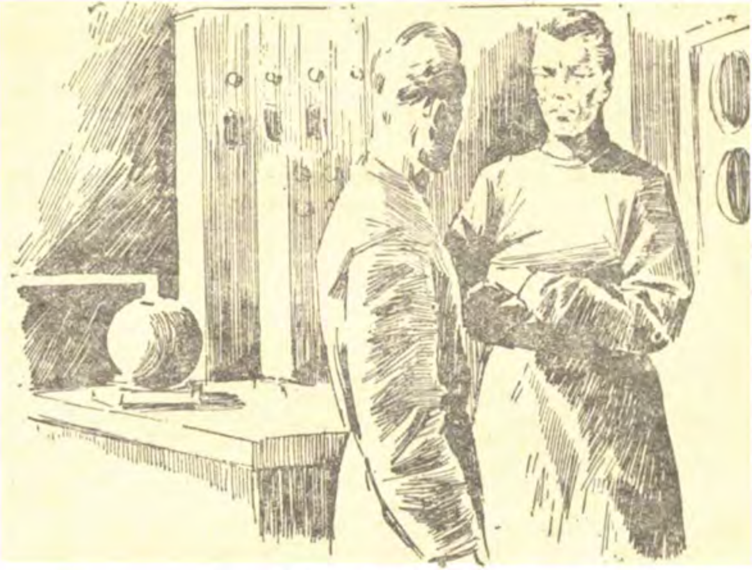
— La prima haltă, îi voi transmite dispoziţia ta.

— De la roşii ăştia te poţi aştepta la orice surpriză. Originali cum vor să fie, te pomeneşti că şi-au băgat în cap să nu mai facă nici o haltă pînă în Tibet.

— Exclus. Măcar două-trei opriri trebuie să facă. Şi apoi avem tot timpul să-i distrugem. Totul e ca treaba să fie făcută sigur şi la loc ferit, adică, cel mai bine, într-o regiune muntoasă...

— Te vei ocupa de amănunte şi-mi vei arăta planul concret. Dar te invit să te grăbeşti. Mă cuprinde furia cînd mă gîndesc că nemernicii ăştia ar putea dibui laboratorul nostru.

— E puţin probabil să ne descopere, deşi nu este cu neputinţă. Ani întregi am lucrat aproape în linişte. Ce vrei! Pămîntul devine tot mai mic. Cît îi priveşte pe roşii, ăştia şi-au băgat în cap sloganul lup-

tei împotriva petelor albe din Tibet şi il vor pune în aplicare cu obişnuita lor tenacitate. Oricum, vom avea de furcă cu ei.

— Tocmai de aceea, miine am să pun la punct planul atacării şi dezagregării afurisitei lor expediţii !

*
* *

Dacă veţi căuta oraşul Uhan, nu-l veţi găsi decit în cele mai recente hărţi ale Chinei, cu toate că este unul dintre marile municipii ale republicii şi centrul administrativ al Chinei centrale de sud. In schimb, în hărţile mai vechi, veţi afla în locul Uhanului trei oraşe : Hancou, Hanian şi Ucian. De fapt, Uhanul reprezintă un complex de oraşe ; e format din cele trei localităţi mai sus amintite. In acele părţi, Iantziul curge de la sud-vest spre nord-est. Hanianul se află pe malul sting al marelui fluviu, iar Ucianul — pe cel drept. La nordul Hanianului e situat Hancoul, aceste două oraşe fiind între ele despărţite de riul Hanşui, un afluent important al Iantziului.

Din „Pavilionul cocorului galben" de pe „Muntele şerpilor" se deschide vastă panorama întregului Uhan, căruia siluetele înaltelor furnale îi dau un aspect industrial. Insemnătatea comercială a acestui oraş, care astăzi numără 1.300.000 de locuitori, e subliniată de însăşi străvechea-i faimă de a fi „nodul ce leagă nouă provincii".

Convoiul expediţiei intra la miezul nopţii în curtea împrejmuită de clădirile universităţii de pe ţărmul înverzit al lacului Dunhu. Primul care sări din maşină fu, fireşte, Fîn Siao-şan. Go In-li, rectorul universităţii, îşi avea locuinţa într-o vilă din apropiere. I se telefonă şi,

fiindcă nu dormea, veni imediat în întîmpinarea oaspeţilor. Rectorul era un venerabil savant, celebru de cîteva decenii prin ideile sale înaintate. Educaţia pe care o primise îl făcea să preţuiască foarte mult manierele alese. După ce-i sărută Taniei mîna, îi pofti pe oaspeţi să mănînce şi să se odihnească. Nerăbdător însă, Fîn dori mai întîi să afle dacă a sosit la Uhan întregul transport afectat expediţiei. Îmbiindu-i cu gesturi largi spre vilă, rectorul le spuse că lăzile cu alimente şi medicamente, cu materialele necesare instalării teleferícului, cu grupul Diesel şi cu maşinile cisterne aşteptau în magazii să fie ridicate de „E.C.I.T." În ce priveşte însă materialele pentru construcţia staţiunii experimentale, s-a dovedit că temerile inginerului fuseseră întemeiate: directorul uzinei de lîngă Lanciou comunicase cu cîteva ore mai înainte că nu poate livra comanda din pricină că-i lipseau mijloacele de transport.

— *Huli-hudu !* Prost de dă în gropi ! nu-şi putu înfrîna mînia Fîn Siao-şan.

— Situaţia e într-adevăr proastă, dragă tovarăşe ! spuse cu o sinceră părere de rău rectorul, pe ale cărui buze flutura totuşi un zîmbet liniştitor. Cît despre directorul uzinei, ce să zic ? Nu-l socoti chiar atît de vinovat...

— Nu-i vinovat ? strigă Fîn şi se opri în pragul vilei. Cînd fiecare clipă e preţioasă !?

— Stimate coleg, zilele vieţii mele sînt numărate. Minunata voastră expediţie cred că e ultima bucurie ce mi-e dat s-o trăiesc. Dragii mei, sînt de partea voastră, dar trebuie să înţelegeţi că în China contemporană clipe preţioase sînt şi acelea pretinse de giganticele combinate metalurgice construite la Anşan, Baotou şi Uhan. Clipe preţioase cere şi uriaşa uzină de instrumente pneumatice de la Şenian. Clipe preţioase sînt şi acelea ale viteJilor care aruncă peste China mii şi mii de kilometri de cale ferată, şi ale îmblînzitorilor sălbaticului Huanhe, şi ale oamenilor care vor să facă să răsară la Şanmîn unul dintre cele mai mari lacuri de acumulare, şi ale sădítorilor vastelor perdele forestiere, şi ale...

— Nu trebuia totuşi să ne lase fără camioane !

— Ce vreţi, viaţa e paradoxală ! Camioanele disponibile au trebuit să transporte o comandă urgentă pentru uzina de autocamioane de lîngă Cianciun !

Toţi rîseră.

— Şi ce credeţi că e de făcut ? întrebă Fîn, domolit, în acelaşi timp de cuvintele înţelepte ale bătrînului savant şi de atitudinea lui prevenitoare.

— Întîi, să vă odihniţi pînă mîine dimineaţă ! Şi, cu aceeaşi desăvîrşită politeţe, rectorul deschise uşa vilei.

— Bine, bine, dar...

— Am pregătit camioanele de care aveţi nevoie...

— De unde le-aţi scos ?

— Din receptorul telefonului ! Am vorbit cu ministrul.

— Sînteţi un om de ispravă ! spuse cu recunoştinţă Fîn. Dar de ce n-a vorbit şi Lancioul cu ministrul ?

— Pesemne că receptorul său era mai mic, glumi rectorul. Nu uitaţi că Uhanul e de cîteva ori mai mare şi, deci, mai bogat.

— Vom avea totuşi o întîrziere de cel puţin două săptămîni, nu se lăsă Fîn. Gîndiţi-vă că pînă acolo avem un drum de aproximativ 1.450 km.

— Nu înseamnă decît o singură săptămînă...
— Faceți socoteala: dus și întors!
— Numai dusul și nici el complet.
— Cum asta?
— Matematic. Ați uitat că, mulțumită clipelor prețioase consumate de bravii noștri constructori, veți avea la dispoziție două șosele care vă vor duce la Lhassa: nu numai prin Sikan, ci și prin Țzinhai. Din Lanciou veți merge pe cea de-a doua, care e cu 150 km mai scurtă.
— E totuși un ocol. Avem atîtea vehicule în convoiul nostru! Inmulțiți numărul lor cu 1.300 km și veți vedea cît combustibil se irosește...
— M-am gîndit și la obiecția asta! replică imperturbabil rectorul. Convoiul va lua ruta Sikan-Tibet, iar la Lanciou vei merge doar dumneata...
— Bine, am înțeles! surîse, în sfîrșit, Fin Siao-șan. Totuși o oarecare risipă tot va fi căci va fi nevoie să iau cu mine și autobusul constructorilor. Și-i voi face tovarășului director o recepție ca să mă țină minte!
— Pentru asta trebuie însă să acumulezi puteri noi! Și, deschizînd ușa sufrageriei, rectorul își invită oaspeții: „Dragii mei oaspeți, poftiți, vă rog, la această frugală și modestă cină!"

*
* *

A doua zi în zori, Fin Siao-șan își adună tovarășii pentru a hotărî modul în care vor pune în aplicare ideea sugerată de rector. Consfătuirea nu dură mult. Convoiul avea să se împartă în două: GAZ-ul, autobusul și camioanele goale primite de la Hancou vor porni spre nord-vest, urmînd să ia ruta Țzinhai-Tibet; restul vehiculelor se vor îndrepta direct spre Lhassa, pe șoseaua Sikan-Tibet. Cu Fin trebuiau să plece la Lanciou Tania și Merișor. Grija primirii alimentelor și a celorlalte produse de la Uhan, precum și răspunderea pentru convoiul Sikan-Tibet o avea Li Cian-su, care urma să fie însoțit de Sprîța.

Cu toată graba lui, Fin nu se îndură să plece înainte de a controla rapid produsele tehnice care tocmai erau urcate în camioane. Astfel, văzu cum una dintre mașini era încărcată cu materialele necesare instalării unui teleferic capabil să transporte sarcini de o tonă: un cablu purtător de 25 mm, un cablu trăgător, scripeți, bene de serviciu etc. Alte două camioane conțineau elementele detașate ale unui grup Diesel de mare putere (de 75—100 C.P., cu un dinam de 500 A, 110 V și un alternator de 10 K.V.A.) permițînd obținerea directă a curentului continuu pentru bobinele magnetice. In sfîrșit, trei mașini-cisterne duceau benzina necesară a 6 cuve de cîte 1.000 de litri.

In acest timp, constructorii autobusului, cărora li se anunțase noua rută, se pregăteau să pornească în curînd la drum. Numai Ciu ieșise la șoseaua aflată în apropiere și, așezîndu-se pe o piatră kilometrică, prinse a-și răsuci o țigară. După două minute, dintr-un desiș apăru capul unui om. Ciu se îndreptă într-acolo și, încredințîndu-se că nu-l vede nimeni, pătrunse și el în desiș. Avu loc următoarea discuție:
— Unde naiba te-ai ascuns pînă acum? De ce n-ai venit la Nankin, broască țestoasă?

„Broasca țestoasă“, în care Iuan ar fi recunoscut pe adversarul său cu muzicuță, scrișni de furie:

— Am avut un ghinion scirbos! Mai intii a trebuit să mă descotorosesc de hoitul unui milițian care nu știu ce a mirosit la mine. Pe urmă cind am intrebat la institut de voi, mi s-a spus că ați plecat. Cine să bănuiască zorul ăsta? Se înnoptase. Mă pregăteam tocmai să-i cint ceva șefului, cind s-a năpustit asupra mea un dulău cit toate zilele de mare. După aceea, colac peste pupăză, mi-a mai tras o beștelează șeful, că imediat m-a băgat in viteză... Eah!

— Mă Șan-lun, mă! îi spuse Ciu înveselit. Tare neghiob ești!

Șan-lun scuipă cu ciudă.

— După ce am înnebunit o noapte intreagă ca să vă ajung, tu mă faci și neghiob?! Numai eu știu cum am reușit să mă cațăr fără să fiu văzut pe camioanele...

— S-o scurtăm! N-am timp de pierdut. Ascultă, planul expediției s-a schimbat in ultimul moment. Eu voi pleca în autobus spre Lanciou pentru remorcarea unui alt convoi. De partida asta mă voi ocupa eu. Șeful mi-a cerut să-ți transmit ordinul să ai grijă de convoiul care se va îndrepta spre Lhassa prin Sikan. Treaba ta e într-o măsură mai ușoară. Ai mișcările mai libere...

— Vai de-o așa libertate! Peste tot nu văd decit dușmani...

— Lasă văicăreala! Deschide-ți ochii și vei vedea și prieteni! Iată o adresă: strada Veche nr. 15. Numără mașinile expediției care vor pleca de aici și fă-ți toate socotelile cu calm. Vei fi ajutat de Ciu Lao-vei de la adresa pe care ți-am dat-o. Arată-i bănuțul ăsta și spune-i: *„Sisian fen“* (Intilnire fericită). Și mai ales rămii mereu în legătură cu șeful. Măcar pentru asta, și ți-e mai ușor. Eu trebuie să stau mereu printre drăguții ăștia de „tovarăși“ și să le cint șlagăre

bolşevice. Lao-vei are să-ţi spună cum şi cînd să acţionezi. Ei, să te ajute norocul şi Ciao Gun-min! *

După un sfert de oră, GAZ-ul, autobusul şi un şir de camioane demarau cu destinaţia Lanciou. Întrucît camioanele erau goale, Fin se gîndi ca primul dintre ele să le remorcheze pe celelalte, pentru a face economie de combustibil.

*

* *

Înainte de a pleca, Tania primise o veste proastă. O radiogramă din Şanhai îi anunţa fuga lui Petea. Totodată, directorul taberei o încredinţa că nu trebuie să fie neliniştită, deoarece fuseseră luate toate măsurile pentru găsirea cumnatului ei. Tumanova nu-şi împărtăşi tovarăşilor săi necazul, ca să nu-i tulbure. Singurul lucru pe care-l făcu fu să trimită la Şanhai o radiogramă prin care, indicînd noul drum pe care-l lua, cerea să fie ţinută la curent cu toate cercetările întreprinse. Cum o văzu, Merişor, care simţea o afecţiune tot mai puternică pentru Tania, îşi dădu imediat seama că s-a întîmplat ceva cu ea. Pentru prima dată însă de cînd se cunoşteau, geofiziciana nu-i răsplăti cu un zîmbet de simpatie încercările lui de a glumi, ci, rece, ca un sloi de gheaţă, îl privi de parcă ar fi fost un străin. La insistenţa lui de a-i spune ce s-a întîmplat, Tumanova îi răspunse scurt, deşi pe un ton mai puţin glacial decît privirea, că are o migrenă şi că-l roagă să n-o mai sicîie. De fapt, se simţea cuprinsă de o mare nefericire, i se părea că-l pierduse pentru a doua oară pe Tumanov, se căina că-l luase pe băiat în China, iar dacă tot îl luase că nu-l ţinuse lîngă sine. Şi, în ciuda asigurărilor date de directorul taberei, Tania îl şi vedea pe împieliţatul ei de cumnăţel încolţit de cele mai teribile primejdii. Cum ar fi putut ea bănui că, numai cîteva ore de-ar mai fi zăbovit la Uhan, s-ar fi întîlnit cu însuşi Petenka!

După plecarea lui Fin Siao-şan, Li Cian-su, molipsit de zorul acestuia, se grăbi să ia în primire restul lăzilor. Ca medic şi ca unul care participase la alcătuirea raţiilor alimentare trebuitoare expediţiei, Li se bucura nespus de mult de priveliştea nenumăratelor lăzi, al căror conţinut avea să fie digerat de membrii „E.C.I.T."-ului. Îşi aminti de şedinţele pasionante care avuseseră loc la Pekin pentru stabilirea precisă a cantităţilor alimentare fundamentale (de zahăr, proteine şi grăsimi) care trebuiau furnizate zilnic organismului, pentru buna lui funcţionare. O adevărată dispută se încinsese atunci cînd trecuseră la definirea substanţelor mai rare, dar deopotrivă de indispensabile echilibrului organic, rolul lor fiind să asigure o utilizare corectă a hranei de bază.

Raţia calorică necesară celor 50 de oameni ai expediţiei a fost prevăzută la 4.500 de calorii pe zi, cu un excedent de securitate de 35% (raţia normală în clima noastră fiind de 3.000 de calorii). Într-un camion acoperit erau tocmai urcate cinci lăzi cu *pemmican* ** şi zece lăzi cu lapte praf. Alte numeroase lăzi cu zahăr, marmeladă, praf de ouă, praf de supă, ciocolată, ceai etc. (care trebuiau să le ajungă pe timp

---

* *Ciao Gun-min*, zeul bogăţiei în mitologia chineză.

** *Pemmican* este numele indian dat unui extras de carne de căprioară sau de bivol, preparat astăzi industrial. Conservat în cutii metalice, pemmicanul se prezintă ca o pastă granuloasă, foarte grasă şi hrănitoare, din care doar 100 de grame pe zi pot, la rigoare, menţine în viaţă un om.

de şase luni de zile) ocupară treptat spaţiul a două camioane. Un butoiaş metalic cu spirt şi un altul cu rom aveau să îndeplinească, în doze stricte, atît funcţii alimentare şi sanitare cît şi o formă concretă de premiere. E adevărat însă că unul dintre criteriile după care fuseseră aleşi membrii expediţiei era tocmai lipsa unei predilecţii speciale pentru această băutură! În special lăzile cu praf de lapte şi de supă îi procurau lui Li Cian-su o mare bucurie, ele reprezentînd victoria punctului său de vedere că, pe lîngă tainurile prevăzute, e neapărată nevoie şi de un „element de volum". Acest element contribuie la buna circulaţie intestinală şi la producerea senzaţiei de săturare, fără el oamenii avînd tendinţa de a mînca prea mult. Apa, care avea să se transforme în lapte şi supă, trebuia să ţină locul acestui element de volum. În sfîrşit, un întreg autobus era amenajat ca dispensar, cu pat de operaţie şi o bogată instrumentaţie chirurgicală, cu aparate de raze X şi ultrascurte şi cu alte cuceriri ale ştiinţei medicale — toate construite la dimensiuni minime. O remorcă a autobusului era depozitul de medicamente, seruri şi vaccinuri.

Cînd Petea, Tao-tsu şi Iuan se apropiară de una dintre porţile universităţii, convoiul, format din 12 camioane, 3 maşini-cisterne şi avînd în frunte autobusul sanitar, tocmai se punea în mişcare.

— Expediţia în Tibet a sosit, tovarăşe portar? întrebă laconic Tao-tsu.

— Chiar acum pleacă.

— Pe unde?

— Pe poarta principală.

În clipa aceea, urmat de Iuan, Petea se apropie de prietenul său şi începu să-l tragă cu nerăbdare de haină. Abia atunci portarul, de după ferestruica-i îngustă, avu perspectiva exactă a interlocutorilor săi. Tresări şi duse mîna la telefon.

— Pe unde putem ajunge la poarta principală? se informă Tao-tsu.

Paznicul însă era ocupat de altceva. Făcu un număr şi nu spuse decît:

— Au venit!

Petea îl privi întrebător pe micul chinez, care se grăbi să-i traducă cele auzite.

— Da, da, mai rosti în telefon paznicul. Cu un cîine...

— Hait! Ne-am ars! şopti în grabă Tao-tsu şi îl şi trase pe Petea. Urmăritorul nostru e aici...

Cînd portarul se întoarse spre ferestruică, băieţii şi dulăul tocmai o zbugheau pe după colţ.

Între timp, de la fereastra unui birou de la etajul întîi, un om privea cu un binoclu la cei trei fugari. Deodată privirea îi căzu pe profilul micuţei Ciu-tzai, şi un rîs răsunător cutremură încăperea. Un bărbat scund şi vînjos, cu sprîncenele îmbinate, veni iute la fereastră:

— Ce s-a întîmplat, tovarăşe Tien-huă?

— Pionierul Petea Tumanov s-a deghizat în fată...

— O fi mirosit copoiul de pe urma sa.

— Pesemne...

Tien-huă îşi îmbrăcă haina de piele, îşi trase pe cap şapca şi-i întinse celuilalt mîna:

— La revedere!

— Drum bun! răspunse omul cel scund şi, în timp ce coborau treptele, adăugă:

— Să știi că-i totuși un mod primejdios de educație!
— Știu. Uneori însă n-ai de unde alege, înseși condițiile te constring! In orice caz, după ce va trece examenul acestei școli a vieții...
— Il vei premia...
— Da, cu o scărmăneală.

*
* *

Prin poarta principală, mașinile expediției ieșeau una după alta. Petea fugi după ele, aruncînd lui Tao-tsu frînghia lui Iuan. (De la intîmplarea care avusese loc la Nankin, băieții luaseră hotărîrea să-și țină dulăul din scurt.) Era însă prea tîrziu: ultimele camioane se îndepărtau în viteză.
— Bine că de data asta le-am văzut măcar plecînd, spuse filozofic chinezul.
— Data viitoare însă nu se mai poate, trebuie să le prindem!
— Ha! făcu Tao-tsu, dar nu-și sfîrși rîsul că Iuan se smuci deodată iritat.
Băiatul se uită încotro trăgea cîinele să alerge:
— Petea, ăla e omul cu muzicuță!
— Da? De unde știi?
— Ai uitat că l-am privit sub felinar?
Intr-adevăr, peste drum, în rînd cu alți gură-cască, ședea trîntit pe iarbă și Șan-lun, care, contemplînd, chipurile, nepăsător convoiul, își și făcea planul cum avea să-l distrugă. Norocul băieților că, absorbit de gîndurile lui, omul nu-i observase.
— Să nu ne zărească!
— Hai să ne dăm pe după oamenii acela!
— Ce naiba o fi căutînd? se neliniști Petea.
— Tot ce a căutat și la Nankin.
— Și cum a răsărit deodată aici?
— La fel ca și noi...
— Cred că n-ai asemănare în lume.
— Nu-i așa?!
— Ba da, însă prin lipsa ta absolută de spirit de observație.
— Ce-ți veni?
— Dacă ai fi fost cotei, iepurii ți-ar fi mîncat mustățile.
— Lasă fleacurile! Ce vrei să spui?
— Că individul ăsta vrea răul expediției.
— Dovedește!
— Uită-te la el! Nu vezi cum stă tolănit în iarbă de parcă s-ar distra privind? Fumează nepăsător și plictisit nu ca omul care caută să se angajeze undeva. De ce n-a intrat în curtea universității dacă-l interesa expediția?
— De unde știi că n-a fost înăuntru? Poate că nu i-au primit oferta...
Deodată Șan-lun se sculă, întrebă pe careva cît este ceasul și porni grăbit.
— Tu nu vezi? Pînă acum era indiferent și, fără de veste, și-a adus aminte că trebuie să meargă undeva.
— O fi avînd vreo întîlnire...
— Dacă ar fi avut timpul să stabilească întîlniri, n-ar fi întîrziat...
— Poate că vrea să plece după expediție...

— Aha! După expediție? Ar însemna că n-a luat legătură cu ea și că, așadar, nici n-a fost refuzat. Tu nu vezi că-i un individ dubios?

— Poate că ai dreptate!

— Hai mai repede! Să nu-l scăpăm din ochi!

Șan-lun străbătu jumătate din Ucian pînă ajunse în strada Veche — mai degrabă o fundătură — aflată în apropierea debarcaderului de pe țărmul Ianțziului. Prin mulțimea care forfotea în jurul său, nu observă un mic chinez care nu-l pierdea din priviri. Cu atît mai puțin își putu da seama că, la cincizeci de metri, îndărătul băiatului, mergea o prietenă a acestuia însoțită de un dulău cu care Șan-lun avusese plăcerea să facă cunoștință într-o noapte, la Nankin. Cît îl privește pe Tien-huă (care la rîndul său o urmărea de la distanță pe fetița cu cîinele), acesta n-ar fi putut să fie în nici un caz „mirosit" de Șan-lun.

Cînd ajunse în strada Veche la numărul 15, Șan-lun se opri și se uită în jurul său. Nevăzînd nimic care să-i deștepte vreo bănuială, intră pe ușa deasupra căreia, pe o pancartă verde, era pictat un marinar; lîngă figura acestuia, hieroglife chinuite însemnau firma: *„La raiul marinarului"*, sub care stătea scris cu roșu: „Local de petrecere". Această precizare fusese ștearsă cu pensula albă (dar vechea inscripție se mai putea citi), iar dedesubt era adăugat: „Birt popular".

Tao-tsu se uită unde intrase urmăritul și, tăcînd cale întoarsă, se duse la Petea:

— A intrat în „bomba" asta! Ce facem?

— Mergem după el!

— Dar dacă înăuntru e întreaga bandă?

— Bandă? Parcă pînă adineauri aveai cea mai bună părere despre el!

— Nu mă plictisi! E primejdios să intrăm așa în bîrlogul dușmanului.

— Mă, Tao-tsu, multe proverbe chinezești nu știu, dar unul mi-a rămas în minte: „Nu poți prinde puiul de tigru dacă nu intri în bîrlogul tigrului".

Capitolul VIII

„La raiul marinarului". Amintiri despre „U. S. Navy". Tao-tsu interpretează rolul unei călugărițe. Șan-lun încheie o convenție cu uriașul Huai-bin. Un dramatic joc de „marțian" care se termină spre bucuria lui Huai-bin. Joe Strowberry se preocupă îndeaproape de soarta „E.C.I.T."-ului.

Bîrlogul tigrului era o hrubă întunecoasă, în care ardea becul, deși afară era ziua-n amiaza mare.

Trebuie să ai un suflet de adevărat ciankaișist pentru a putea înțelege și gusta atmosfera care domnea înăuntrul stabilimentului „La raiul marinarului". Pentru un om lipsit de asemenea suflet, totul se reducea la un fum compact, duhnind a sudoare și a vin și prin care se străvedeau mutrele șuie, stropșite și neliniștitoare ale clienților. Toți acei consumatori învîrteau actualmente ceva cu aparență legală, dar cu toții aveau, dacă se poate spune astfel, domiciliul moral situat la marginea societății. În termeni mai științifici, aparțineau celui mai autentic lumpenproletariat — erau însăși drojdia lui. Și aceasta mai fără excepție, căci muncitorii și țăranii care-și țineau rangul nu intrau bucuroși într-o asemenea spelunca. Doar aceia veniți din alte părți se

mai aventurau pe acolo, dar nici ei nu mai călcau a doua oară pe în acest fost „local de petrecere". De unde provenea atunci plăcerea care-i atrăgea pe „credincioşii raiului marinarului"? Din insăşi intilnirea lor. In pinza ţesută de aburii alcoolului şi fumul mahorcii, ei vedeau inviind, ca pe un ecran magic, amintirile trecutului.

După ce a făcut cunoştinţă cu Ciu Lao-vei, patronul „raiului", Şan-lun ii arătă un bănuţ şi-i spuse: „*Sisian fen!*" (Intilnire fericită). Birtaşul il privi deodată cu un mare interes şi, profitind de faptul că nu era nimeni lingă tejghea, prinse a discuta în şoaptă cu noul venit. După citeva minute, cei doi se inţelegeau de parcă s-ar fi cunoscut de cind lumea. La un moment dat, Şan-lun se uită cercetător la o masă aflată in colţul localului. Ciu il bătu incurajator pe umăr şi-l invită să ia loc alături de masa din colţ, la care citiva indivizi jucau „veiţi".

De la tejgheaua lui, Ciu impărţea muşteriilor băuturi alcoolice şi, cu cite o vorbă aruncată la momentul oportun, întreţinea discuţiile iscate între mese.

— Mă, cocostircilor, nu vi s-au uscat pliscurile? se adresă el grupului care juca „veiţi".

— Nu mai avem bani pentru poşirca ta, răspunse unul dintre jucători, in timp ce, încercuind piesele adversarului său, se pregătea să le „mănince".

— Dar ca să „mincaţi" puluri la „veiţi" * aveţi bani?! Sinteţi nişte păcătoşi!

— Mă, Ciu, arde-te-ar catranul să te ardă! De ce nu vrei să ne mai dai pe veresie?

Ciu rise şi se apropie de masa lor.

— Ingeraşilor, n-am cunoştinţă că vi s-ar fi scurtat mina. Aici Ciu făcu semnul şterpelelii. Dimpotrivă, sint sigur că trebuşoarele voastre merg binişor...

— Să-ţi meargă ţie, ţap lepros, cum ne merge nouă!

Patronul roti o privire isteaţă în preajmă pentru a se asigura că la mese nu se află un necunoscut sau un client „dubios" şi se adresă „ingeraşului" care-l contrazisese:

— Vorbeşti ca un dobitoc, Huai-bin! De altfel, n-am nici o îndoială că te-ai ramolit.

Huai-bin, un individ mătăhălos, mirîi dezaprobator.

— Degeaba te superi, zise Ciu luind loc la masă. Odinioară vă cădeam pe datorie cel mai scump brandy.

— Ştii tu ce fac pe „odinioară" ăsta, răspunse realist Huai-bin. Nouă ni-e sete *acum*.

— Nu e bine ce vrei să faci, il mustră Ciu. Odinioară aveam dolari. Odinioară amurgul nu mă găsea copleşit de ploşniţe de-alde tine, ci de Gobşi şi Leatnerneckşi **.

— Ei, unde sint vremurile alea? oftă unul dintre jucătorii de „veiţi".

— *U.S. Navy!* rosti visător patronul plescăind din limbă. Vulturii albi*** îmi aduceau in local şi bani, şi femei, şi petrecere, şi faimă. Sau aţi uitat cum arăta „Raiul" meu la Şanhai! Nici la Saigon, la

---

* *Veiţi* — vechi joc chinezesc. Fiecare dintre cei doi jucători caută să încercuiască cu piesele lui pe acelea ale adversarului, pentru „a le minca". Cit timp însă, în cadrul grupului de piese încercuite, mai rămine un pătrăţel („o ferestruică") liber, piesele încercuite nu pot fi „mincate".

** Nume date marinarilor americani.

*** Pe minecile matelotilor americani se află ţesut un vultur alb.

Hong-Kong, la Manilla sau la Singapore nu mai găseai un altul ca „Raiul" meu.

— E drept, pe vremea aceea erai vestit în tot Pacificul, strigă Huai-bin și bătu cu pumnul în masă. Unde sînt bătăile de odinioară!

— Ai văzut! făcu Ciu, rumenindu-se de plăcere.

— Văzut, dar acum ni-e sete.

— Bine, zise Ciu sculîndu-se. Merse la tejghea și se întoarse cu o carafă și mai multe pahare.

In clipa aceea, în local intrară doi copii: un băiat și o fetiță. Puștiul trecu de la o masă la alta cerînd de pomană. Intr-un colț al circiumii, văzu o figură cunoscută.

— *Ni iau șănma?* Ce vrei? îl întrebă Ciu, înșfăcîndu-l de braț.

— Sîntem artiști... bîigui Tao-tsu.

— Pînă una alta, văd că cerșești...

— Ba nu. E costul spectacolului...

— Așa? Și Ciu îi apucă lui Tao-tsu mîna, i-o desfăcu brutal și-i luă din palmă mai mult de jumătate din fenii pe care băiatul îi primise: Acum poți juca!

Micul chinez mai ceru și altora plata anticipată a reprezentației. Cei mai mulți îi spuneau rîzînd:

— La sfîrșit. Dacă ne-o plăcea.

Pe omul cu muzicuță îl lăsase la urmă. Cînd Șan-lun îl văzu pe băiat apropiindu-se de masa lui, îl privi lung. Nu-i plăcu deloc mutra iscoditoare a puștiului. Parcă o mai întîlnise undeva, dar unde, nu-și putea aminti. Tao-tsu însă, fără să-i pese, stătea cu mîna întinsă. Atunci pe Șan-lun îl cuprinse o ciudă neașteptată și, în loc să pună în palma băiatului un fen, scuipă în ea. De la scuipatul acesta, avea să se tragă un întreg balamuc.

Tao-tsu își miji plin de ură ochii, dar nu scoase nici un cuvînt și, după ce-și șterse mîna de masa lui Șan-lun, se duse înspre ușă, unde era loc mai mult.

— Unde e spectacolul? îl întrebară mai multe voci.

— Gata, începe!

Micul chinez scoase din buzunar un fluieraș de bambus, numit *sona*, și începu să imite diferite instrumente ca flautul, cavalul, ba chiar și *sansianul*, lăuta cu trei coarde.

In acest timp, prezentat de Ciu, Șan-lun trecuse la masa alăturată. Și, continuînd „să se mănînce" între ei, jucătorii de „veiți" angajară cu noul venit o aprinsă discuție, pe care patronul, devenit brusc mărinimos, avea grijă s-o întrețină cu rachiu de orez.

— Ne-ajunge! îi strigă deodată lui Tao-tsu unul dintre clienți. Altceva mai interesant nu știi?

Fără să se tulbure, micul artist mai cîntă cîteva tacte, își bătu de palmă fluierul și-l băgă în buzunar. Apoi făcu ceva care îi uimi pe toți. Incepu să se dezbrace pînă rămase aproape despuiat. O mare veselie puse stăpînire pe consumatorii „Raiului marinarului".

In această ținută sumară, Tao-tsu se duse la însoțitoarea lui, care stătea uluită lîngă ieșire. Iși vîrî hainele în rucsacul pe care fetița îl ținea în mîini și scoase de acolo un fel de rochie peticită, pe care și-o trase peste cap. Pe urmă, spre delectarea celor de față, începu să interpreteze o scenă din cunoscuta dramă chinezească „Mantaua de blană albă". Din păcate, Petea nu înțelegea ce spune prietenul său, dar jo-

cui acestuia îi amintea de clipele în care fusese transportat de talentul micuței Giu-lin:

„— Sînt o tînără călugăriță de 15 ani.
Capul mi-e ras din adolescență.
Căci tatălui meu îi plac sutrele budiste,*
Iar mamei mele îi plac preoții budiști.
Dimineața și seara, dimineața și seara,
Ard tămîia și mă rog."

— *Hao!* Bravo! strigau admirativ cițiva.

— Gura! Să auzim pe călugărița noastră cum se roagă.

„Călugărița", agitîndu-și mînecile lungi ale rochiei, se cam ruga în felul acesta:

„Amitabha! Amitabha!
Necurmat eu mă rog.
Sînt obosită de zdrăngănitul tobelor și de dangătul clopotelor!
Mă plictisește larma rugăciunilor fără sfîrșit.
Mormăitul și fonfănitul psalmilor monotoni..."

— Ce naiba fac atîta scandal mușteriii tăi? bodogăni Șan-lun.

— Las' că-i bine! îl liniști Ciu. Așa ne putem vedea nestingheriți de treabă.

— Și, zi! Cît o să ne pice de căciulă? se interesă Huai-bin, pe cînd muta o piesă de „veiți".

Șan-lun spuse o mare sumă de bani. Huai-bin se scărpină la nas gînditor:

— Bine! făcu el în cele din urmă. Și cînd o să luăm lovelele?

---

* *Sutre* — rugăciuni.

— Cînd o să fie treaba gata!
— Totuşi avem nevoie de un aconto.
Fu rîndul lui Şan-lun să cadă pe gînduri. N-avea însă ce face, mai ales că Ciu îl îndemna binevoitor:
— Poţi avea încredere, sînt băieţi de ispravă.
Omul cu muzicuţă îşi băgă atunci mîina în buzunar şi, pe pipăite, scoase zece hîrtii mari, pe care le dădu individului cel uriaş.
— Le împărţiţi între voi! Dacă izbutiţi, mai primiţi de zece ori pe atît...
În clipa aceea, în local intrară cîţiva noi clienţi. Unul dintre aceştia era un chinez spătos, îmbrăcat într-o haină de piele. În urma acestuia, spre surprinderea lui Petea, venea nimeni altul decît reincarnarea lui Kublai-Khan. „Neastîmpărat suflet mai are şi cîinele ăsta!" gîndi Petea. „Cum o fi izbutit să se dezlege?"
Iuan privea descumpănit în jurul lui. Strănută de fumul care-i gîdila nările şi deodată zări spatele stăpînului. Dacă Petea n-ar fi apucat la timp frînghia, cîinele ar fi intervenit în mijlocul scenei.
Deşi auzise un zgomot suspect venind dindărătul său, Tao-tsu, cum era prins de rol, continuă să şi-l joace pînă la capăt:

„Panjnaparamita. Mayura-sutra,
Saddharamapundarika.
Ah, cum îi mai urăsc pe toţi!
În timp ce spun mitabha,
Suspin după iubitul meu;
În timp ce cînt saparah,
Inima mea strigă: Ah!
Ah! Lasă-mă să hoinăresc un pic!
Lasă-mă să hoinăresc un pic!"

După ce termină, Tao-tsu, îndelung ovaţionat, făcu o plecăciune graţioasă şi porni din nou printre mese după chetă. Cînd ajunse la masa din colţ, se apropie prudent de Ciu şi, după ce privi o clipă grupul celor şase bărbaţi, dădu patronului o parte din bani. Huai-bin rîse:
— Eşti un pişicher cinstit!
Si, simţindu-şi în buzunar cele zece hîrtii, scoase un pumn de feni şi-l dădu generos băiatului.
— Mulţumesc! spuse acesta, apoi se adresă lui Şan-lun: Ţine-i tu!
Involuntar, Şan luă banii.
— Văd că începi să-mi iei înapoi ce mi-ai dat, îi spuse în glumă Huai-bin.
— De ce mi-i dai mie? îl întrebă tulburat Şan-lun pe Tao-tsu.
— În schimbul scuipatului, răspunse calm băiatul, apoi veni lîngă masă şi, mişcînd o piesă, se adresă lui Huai-bin:
— Aici trebuia să vii!
— Da, ai dreptate! Vrei să jucăm?
— Vreau. Dar nu „veiţi", ci „marţian". *
— Fie şi „marţian"! primi Huai-bin şi scoase nişte zaruri. Pe cît?
— Pe cît am în mînă!
— Aruncă zarurile!
Luînd zarurile, Tao-tsu încercă să le arunce, dar mîinile lui erau, din păcate, mai scurte decît mînecile rochiei. În sfîrşit, izbuti să scoată vîrful degetelor şi azvîrli cubuşoarele hazardului. Adversarul său chicoti dispreţuitor. Băiatul cîştigase.

---

* *Marţian* — joc de zaruri foarte popular în China.

— Cît pui acum ?
— Cît am în mînă !
Din nou zarurile căzură pe masă. În jurul lor se adunaseră curioşi clienţii de la celelalte mese.
— Ai cîştigat ! recunoscu scurt Huai-bin. Cît mai pui ?
— Cît am luat acum.
— Ba nu. Pune cît ai în mînă.
— Nu vreau. De data asta, s-ar putea să pierd.
— Uite, dacă tu pui totul, eu pun de două ori mai mult.
Petea vedea că Tao-tsu se încurcase la joc şi tare ar fi vrut să-l tragă afară, dar socoti că e mai bine să rămînă în mod strategic lîngă ieşire. Ceva îi spunea că lucrurile se vor termina prost.
— Bine, primesc ! se hotărî în cele din urmă Tao-tsu.
Zarurile se rostogoliră pe lemnul mesei şi se opriră brusc.
— Ai un noroc drăcesc ! recunoscu Huai-bin şi scoase una dintre hîrtiile primite.
— Da, văd ! zise Tao-tsu luînd hîrtia. Dar nu e bine să pui la încercare norocul. Vă mulţumesc a doua oară !
— Stai, nu pleca ! Mai aruncă o dată !
— Pierd ! gemu puştiul.
— Dar, ce crezi ? mai trebuie şi eu să cîştig ! Pui cît ai în mînă!
— Nu pun.
— Eu pun două hîrtii ! îl ispiti Huai-bin.
— Primeşte ! îl îndemnară mai multe voci.
De data asta, zarurile fură aruncate de Huai-bin. Ca un făcut însă ghinionul se ţinea scai de el. Acum nici unul dintre clienţi nu mai şedea la masa lui ; cu toţii se strînseseră în jurul acestei ciudate partide. Privirile le treceau pe rînd de la uriaşul lor prieten, care, tot mai stîrnit, golea pahar după pahar, la micuţul artist îmbrăcat într-o rochiţă de fată.
— Mi-ai umflat trei hîrtii, mormoloc afurisit ! scrîşni, pe jumătate în glumă, pe jumătate mînios, Huai-bin. E rîndul tău să zvîrli.
— Dar nu mai joc !
Şi Tao-tsu, făcînd cîteva plecăciuni, încercă să-şi facă loc spre ieşire.
— Asta-i bună ! După ce-ai cîştigat ca un neruşinat, vrei s-o ştergi ? Pune hîrtiile pe masă !
— Domnule ! spuse foarte politicos băiatul. Dacă o să jucăm aşa mereu, unul dintre noi o să rămînă fără nici un ban în buzunar. Nu-i păcat ?
— Nu mă jeli tu pe mine !
În sală, rumoarea devenise neliniştitoare. Pentru Huai-bin se punea acum nu numai problema celor trei hîrtii pierdute, ci şi aceea a prestigiului său de veteran al „Raiului".
— Uite ! lansă el marele atac. Am avut zece hîrtii. Trei mi le-ai ciupit. Mi-au rămas încă şapte. Tu pui trei, iar eu pun la bătaie toate şapte.
Un freamăt se stîrni în mijlocul privitorilor. Le plăcuse figura făcută de „colegul" lor. În schimb, cei trei părtaşi la afacerea contractată cu Şan-lun erau mai puţin entuziaşti : le pierea pe sub nas acontul primit.
— Dumneata faci dinadins aşa ! se plînse Tao-tsu. Dacă pierd acum, nu m-aleg cu nimic.
— Îţi rămîne mărunţişul.

— Joacă o dată! cerură în cor indivizii adunați lîngă el, și glasul lor avea un accent amenințător.

Tao-tsu luă încet zarurile. Mina îi tremura de emoție. O clipă se uită în sus și văzu aplecat asupră-i zece capete fioroase, așteptînd înfrigurate.

Și zarurile porniră din nou în bizara lor rotire.

Privirile lui Tao-tsu se încrucișară cu acelea ale uriașului său partener.

— Nemaipomenit! izbucni din pieptul chibițilot.

Ca în vis, băiatul luă de pe masă cele zece hîrtii.

— Dobitoc bătrîn! nu se mai putu stăpîni unul dintre complicii lui Huai-bin. Ce ți-a trebuit să-ți pui mintea cu el?!

Furios, ghinionistul jucător nu așteptase decît injuria asta ca să-și verse focul. Trînti un pumn în masă de săriră paharele cît colo.

— Tu mă înveți pe mine, vărsătură de șacal!

Și, ca să-și întărească spusele, abătu peste mutra „șacalului" un dos de palmă, de-i podidi sîngele.

— Văleu! mai strigă acesta și-și duse mîna la nas.

Pe fețele congestionate ale privitorilor se vedea clar că întorsătura pe care o luaseră lucrurile produsese un mare efect. Ce va face acum Huai-bin? Cel mai simplu ar fi fost să-l înșface pe băiat de ceafă și să-i ia înapoi banii. Dar, pesemne, că soluția aceasta i se părea prea simplă. „Demn" ar fi fost din partea lui să-l silească pe puști să joace pînă ce roata norocului se va fi întors. După cum vedeți, această samavolnicie nu era deloc cinstită, dar ce vreți? Pentru mentalitatea de tîlhari a consumatorilor de la „Raiul marinarului", reprezenta cea mai „fotogenică" variantă. Huai-bin însă nu mai avea nici o lețcaie, ceea ce toți cunoscuții lui știau. De aceea, ei urmăreau cu încordare și voluptate desfășurarea acestui conflict. Doar chinezul cu haina de piele, și care se apropiase de masa din colț, continua să golească impasibil sticla de „ale" *.

Huai-bin se întoarse spre Șan-lun și, apucîndu-l de guler, îi spuse încet:

— Ai făgăduit că ne mai dai o sută de hîrtii! Dă-mi acum 20 și nu-ți va părea rău.

— Ai înnebunit! îi răspunse cu vocea tremurîndă de ciudă Șan-lun. Altfel ne-a fost înțelegerea. Cine te-a pus să joci cu netotul ăsta „marțian"?

Cu ochii injectați, Huai-bin se ridică în picioare. Chibiții încremeniră: știau că prietenul lor cînd se înfurie este turbat ca un taur care vede o cîrpă roșie. Probabil însă că și omul cu muzicuță își cunoștea puterea, fiindcă, împingîndu-l cu ușurință pe Huai-bin cît colo, îi spuse:

— Dacă vrei să-ți umplu botul cu borș, îți fac această plăcere!

— Cum, din pricina zgîrceniei tale, să pierd zece hîrtii?

— Ba nu. De vină ești doar tu că ai o baftă de fraier. De astă dată însă o să joc eu.

Această hotărîre a lui Șan-lun produse asupra tuturora o ciudată impresie. Furia lui Huai-bin se preschimbă brusc într-o tainică și perfidă curiozitate, iar asistența era uimită de faptul că uriașul înghițise atîtea injurii.

— O să joc eu, repetă Șan-lun. Și după ce-o să cîștig cele zece hîrtii și o să ți le dau înapoi, o să însemne că ți-am dat douăzeci.

* *Ale* — soi de bere foarte tare.

— O să vedem! mormăi crunt Huai-bin.

Nimeni însă nu se gîndise să-l întrebe și pe Tao-tsu ce părere are despre continuarea jocului.

— Jucăm pe zece hîrtii! spuse categoric Șan-lun. Tu zece și eu zece.

Desigur că în alte condiții, prea înțeleptul Tao-tsu ar fi procedat cum s-ar fi cuvenit, adică ar fi primit această propunere, mai cu seamă că tot n-avea nimic de pierdut. Dar scuipatul pe care-l simțise adineauri în palmă îl împiedica să procedeze cuminte. Un fel de nebunie îl cuprinse și băiatul declară rituos:

— Mai întîi nu mai vreau să joc. Îmi ajunge! Dacă însă aș primi, aș face-o numai așa: eu să pun zece hîrtii și tu cincizeci!

O mare tăcere se așternu deodată peste „Raiul marinarului". Și, în sfîrșit, un cutremurător hohot de rîs se dezlănțui din pieptul tuturor consumatorilor. Cel mai bine rîdea uriașul Huai-bin. Doar cinci oameni nu rîdeau. Ciu, care adulmeca furtuna; „șacalul", care mai era preocupat de nasul său mînjit de sînge; Petea, care nu pricepea nimic din ce se întîmplă; omul cu haină de piele, al cărui chip avea o expresie stranie, și Șan-lun, care devenise alb ca varul.

— Gînganie scîrnavă! urlă el privind în jos spre băiețaș. Vrei sau nu vrei zece la zece?

— Nenea cel uriaș a fost mai darnic! scînci Tao-tsu trimițînd o uitătură fugară către Huai-bin.

O cascadă de rîsete se abătu din nou în local. Atunci, zburlindu-se de furie, Șan-lun se apropie de băiat și ridică pumnii. În clipa aceea se petrecu ceva care, asemenea unei baghete magice, făcu hohotele să amuțească. Omul cu haină de piele își puse sticla de bere pe masă și, cuprinzîndu-l de subțiori pe uriașul Huai-bin, care se afla între el și Șan-lun, se opinti, îl ridică în aer și, de parcă ar fi fost o povară fragilă, îl depuse ușurel îndărăt. Apoi apucă unul dintre pumnii lui Șan-lun. În liniștea care se lăsase, toți auziră pîrîind oasele pumnului strîns.

— După cîte înțeleg eu, vorbi calm omul cu haina de piele, după cîte înțeleg, treaba stă așa: ori îl lași pe băiat să plece, ori primești condițiile pe care le dorește... E clar?

Cîteva lungi secunde, fulgerele țîșnite din ochii celor doi bărbați se încrucișară, în vreme ce martorii acestei scene oftau de plăcere.

— Bine, primesc! rosti cu vocea spartă Șan-lun.

— Începeți jocul! porunci necunoscutul cu haină de piele.

Tao-tsu puse în marginea mesei cele zece hîrtii cîștigate de la Huai-bin, iar Șan-lun numără alături alte cincizeci.

— Aruncă zarurile în sus! ceru omul cu muzicuță.

— Fie și în sus! spuse docil băiatul.

Zarurile zboară pentru a șasea oară. Fiecare urmărește cu sufletul la gură învălmășeala lor pe masă. Se opresc.

— *Thamada!* icnește surd Șan-lun.

— Ia-ți banii! îi spune lui Tao-tsu necunoscutul. Băiatul întinde mîna, dar, în același moment, în palma lui Șan-lun lucește un revolver.

— Mîinile sus! zbiară el omului cu haină de piele.

Și cu cealaltă mînă îl înșfacă de ceafă pe Tao-tsu.

— Țineți-l!

Spre stupefacția tuturora, un personaj cu totul neașteptat țîșni atunci literalmente din pămînt. Era Iuan, care, văzîndu-și stăpînul

într-o situaţie necorespunzătoare cu aceea a unui stăpîn al unei reîncarnări, se proiectă în pieptul lui Şan-lun, care căzu pe spate, într-o figură cunoscută mai de mult. Intervenţia lui Iuan dădu timp necunoscutului să ia banii de pe masă. Cînd cei de faţă îşi reveniră în fire, îl văzură pe omul cu haina de piele cum mototoleşte preţioasele hîrtii şi le aruncă în colţul opus al localului. O mişcare spontană luă naştere înspre acel loc. Deodată, becul, care se lupta cu fumul încăperii, explodă în ţăndări izbit de o sticlă de „ale".

În aceeaşi clipă, o fişie de lumină venită de la o lampă de buzunar mătură rapid încăperea. Intr-un colţ zăceau, claie peste grămadă, căutătorii hîrtiilor aruncate de necunoscut. Apoi fascicolul de raze se roti pînă-l găsi pe Tao-tsu. Băiatul nu-l vedea pe acela care mînuia lampa de buzunar. În schimb, îl zări pe Şan-lun că se repede furios la el. Lumina se stinse brusc şi se auzi lovitura seacă a unui pumn, urmată de căderea unui trup greu peste o masă cu sticle şi pahare. Şi, în timp ce masa se prăbuşea cu un zgomot grozav, iar Iuan lătra ca muşcat de streche, Tao-tsu îşi simţi pe întuneric mîna cuprinsă de o palmă mare şi o voce îi şopti scurt :

— Vino !

Cînd Ciu aduse un petromax, şi lumina începu din nou să se ia la trîntă cu fumul, Huai-bin încercă o mare bucurie. Scoţîndu-l pe Şan-lun de sub masă, văzu că ochiul lui drept avea o superbă aureolă vînătă. Ceea ce-l umplea de uimire pe Huai-bin era numai problema cînd avusese timp şi cum izbutise necunoscutul să învineţească atît de precis ochiul lui Şan-lun.

*
* *

— Ai primit vreo veste de la Şan-lun ? îl întrebă în seara aceleiaşi zile Joe Strowberry pe Günther Kriegsfeld.

— Omul acesta e pur şi simplu un dobitoc ! Ce crezi că mi-a istorisit ?

— Ce ? făcu Strowberry încruntînd sprincenele, şi Kriegsfeld simţi pe dată o mare plictiseală.

— Mi-a înşirat din nou povestea cu dulăul...

— E nebun ?! urlă Strowberry. Ce tot vrea cu dulăul ăla scîrnav ?

— Zice că s-a dus la „Raiul marinarului" şi, în timp ce discuta cu indivizii prezentaţi de Ciu, acelaşi sau alt dulău...

— Cum, nici măcar n-a recunoscut jigodia ?

— Nu, căci prima oară l-a atacat pe întuneric. În fine, un cîine s-a năpustit asupra lui şi l-a muşcat de obraz...

Strowberry începu să înjure îngrozitor. Lui Kriegsfeld i se făcu de-a dreptul greaţă.

— Ticălosul ! zbiera scos din fire yankeul. Asta ne mai trebuia acum : să turbeze !

Cu toată situaţia neplăcută, Kriegsfeld nu se putu stăpîni să nu zîmbească.

— Nu cred că e vorba de un cîine turbat...

— Atunci l-a urmărit...

— Mai degrabă.

— Înseamnă că miliţia e pe urmele lui.

— După cît se pare, n-avem de ce ne teme de asta. Dacă-l urmăreau, l-ar fi arestat de mult. Iar dacă i-ar fi interesat să-l prindă

asupra faptului, nu asmuţeau asupra lui cîinii. Nu! Şan-lun e numai un dobitoc sinistru...

— Şi mai sinistru eşti tu, care l-ai ales! Degeaba te lauzi că eşti german.

— Te superi fără motiv, Joe. Matematica mea precizie germană rămine suspendată în aer în faţa imbecilităţii acestui deşeu uman. Cit priveşte termenul de „ales" pe care l-ai utilizat nu-i decit un eufemism. De fapt, n-avem de unde alege. Recurgem la cine putem! E doar o întîmplare că Ciu e mai breaz decît alţii...

— Mă dezolezi, Kriegsfeld! făcu rece Strowberry. Dacă m-aş fi ocupat eu de problema asta şi mi-ar fi trăsnit prin minte, l-aş fi corupt nu pe un oarecare ciankaişist, dar chiar pe Fîn Siao-şan...

— Mă indoiesc! surise ironic germanul.

— Pînă la urmă, cred că voi face şi treaba asta... Nu ştiu insă dacă e bine să ajung la concluzia că ne putem dispensa de serviciile dumitale, o luă pe un ton oficial yankeul.

— Intr-adevăr, ar fi neplăcut, mormăi în doi peri Kriegsfeld.

— Foarte neplăcut! De pildă, n-ar fi deloc agreabil ca, intr-o zi, un prea cunoscut nazist să fie paraşutat pe teritoriul Germaniei orientale... Nu-i aşa, dragă Günther?

— Pînă la urmă, imi vine să cred că aş găsi mai multă inţelegere acolo... Dar ce s-o lungim, ce vrei?

— Vreau pur şi simplu şi binele tău, ce faci pe prostul! Convoiul trebuie să dispară...

— E drept. Să-ţi dau ultimele informaţii: convoiul s-a divizat, şi acum sint două...

— Două?

— Da. Fîn Siao-şan a pornit cu cîteva camioane spre Lanciou, de unde va lua materialele necesare construirii staţiei cosmice, iar grosul expediţiei a pornit mai departe, sub conducerea lui Li Cian-su.

— Hm! exclamă Strowberry şi căzu pe ginduri. Apoi apăsă pe un buton; o hartă mare a Chinei apăru luminată pe un perete. Americanul se apropie de ea şi o privi visător un timp. In sfîrşit, spuse cu voce tare:

— Nu-i rău! Cine ştie, poate că e mai bine aşa... Zi, Günther, sovietica şi ceilalţi unde sint: în convoiul lui Fîn sau în al lui Li?

— În al lui Fîn.

— *All right!* Foarte bine! S-a brodit cum nu se poate mai bine. De fapt, ne va fi mai uşor să-i distrugem acum...

— Cu cretinul ăsta de Şan-lun, nu prea văd...

— Ascultă, Günther, şi-ai să înţelegi! Desigur că Şan-lun e un nătărău, dar va trebui să-l instruieşti cum se cuvine... sau lasă, voi vorbi chiar eu cu el.

— Ba nu, nu-i nevoie! se grăbi Kriegsfeld. Voi căuta să-l transform intr-un ceasornic...

— Ei, atunci vom izbuti... In orice caz, e mai uşor să arunci în aer un convoi mai mic decit unul mai mare. Şi mă refer în special la Ciu, care se află in mijlocul expediţiei. Primul care trebuie să acţioneze este Şan-lun, asta ca să fim siguri de reuşită. Cum va vedea explodînd convoiul lui Li, Şan-lun ii va cînta lui Ciu vestea, iar acesta trebuie să şi pornească acţiunea sa.

— E posibil să ai dreptate. Totuşi, planul tău mai trebuie pus la punct. De exemplu, e bine ca loviturile să fie date noaptea, din pricina

lui Ciu, care numai cînd ceilalți dorm poate lucra în liniște. Așa că semnalul operațiilor va veni tot de la Ciu...

— Ceea ce de asemenea e foarte bine. În felul acesta, Ciu îl va conduce de la distanță pe Șan-lun. Nu-ți mai rămîne decît să vorbești cu oamenii noștri.

— Mai întîi voi rumega eu planul și abia pe urmă îl voi transmite lor. De altminteri, nu-i nici o grabă. Înainte de cinci-șase zile, tot nu putem face nimic, căci abia atunci vor ajunge la Lanciou...

— Bine. În orice caz, nu uita să-i atragi lui Șan-lun atenția că, pînă nu-și va fi executat misiunea, îi ordon să se ferească de orice ciine pe care îl va intîlni.

Capitolul IX

Petea și Tao-tsu călătoresc pe lanțzî. Tien-huă își amintește de Iurii Tumanov. Șan-lun înjură, plătește, dar obține ce vrea. Șan-lun o șterge înaintea lui Tien-huă. Strowberry își freacă satisfăcut mîinile.

Petea și Tao-tsu avuseseră noroc. Necunoscutul, pe care-l întîlniseră în spelunca lui Ciu, nu numai că-i scosese dintr-o situație încurcată, dar avea să-i ajute și în ceea ce privește transportul lor spre Lhassa. Curajul, stăpînirea de sine și bunăvoința pe care le-o arătase chinezul cel înalt cîștigaseră admirația și încrederea celor doi copii. De aceea, după ce ieșiră din „Raiul marinarului", îl urmară docili.

Străbătură două străzi lăturalnice și se opriră în fața unui automobil. Necunoscutul le întinse mîna:

— S-o ștergem mai repede de aici!

Se urcă la volan și făcu semn copiilor să treacă la spate. După ei, sări și dulăul.

— Sînteți de aici? îi întrebă pe chinezește salvatorul lor după ce mașina demară.

— Nu, răspunse fără alte lămuriri Tao-tsu.

— Așadar, doar în trecere!

— Da!

— Artiști ambulanți?

— Da.

— Și cum vă merge treaba?

— Destul de prost.

— Să ne prezentăm, le propuse necunoscutul. Numele meu e Tien-huă.

— Pe mine mă cheamă Tao-tsu, iar pe sora mea: Ciu-tsai.

— Ciu-tsai? Asta înseamnă: Strălucire de mărgăritare! Drăguț nume!

— Numele o fi drăguț, făcu trist Tao-tsu, dar sărmana mea surioară e mută.

— Păcat! o plînse Tien-huă. Și e mută din naștere?

Băiatul ar fi putut spune da, și cu asta să încheie discuția, dar impulsul său narativ îl îndemnă să scornească o poveste cu un bivol care o speriase pe Ciu-tsai cînd fusese pruncă.

Tien-huă asculta în tăcere și numai cînd și cînd aproba cu o mormăitură. Îi părea bine că reușise să cucerească încrederea micilor săi cunoscuți.

Ajunși la țărmul fluviului, Tien-huă opri mașina:

— Ei, copii, mi se pare că aici ne vom despărţi.

Le întinse mîna:

— Rămîneţi cu bine!

— Vă mulţumim!

— Rămîneţi aici?

— N-nu! dar dv. unde mergeţi? se interesă pentru orice eventualitate micul chinez.

— Spre Sui-fu.

— Cum? Chiar la Sui-fu? se înecă de plăcere puştiul.

— Chiar acolo! Dar de ce?... Voi ce drum aveţi?

Tao-tsu schimbă o privire cu Petea şi, spunîndu-i la ureche: „Sui-fu! Sui-fu! Auzi?" îi deslusi cu mîna ce înseamnă asta, iar, spre mai mare claritate, îi trase şi un ghiont.

— Păi noi tot într-acolo mergem, mărturisi micul chinez... Aşa că ne-aţi putea lua cu dv., încheie el ca pe ceva de la sine înţeles.

— Desigur, vă pot lua, dacă n-aveţi nimic împotrivă să călătoriţi pe apă.

— Fie şi pe apă! primi Tao-tsu. Dar cu ce?

— Veţi vedea!

Tien-huă scoase un şuierat, şi de ţărm se apropie o şalupă cu motor care fusese ancorată ceva mai departe în mijlocul unor sampanuri. Un matelot trase ambarcaţiunea la mal, lăsă o scară lată, iar Tien-huă dădu drumul motorului şi nu stopă decît pe puntea şalupei.

In aceeaşi seară, instalaţi confortabil în cabina lui Tien-huă, copiii ascultau isprăvi de război povestite de noul lor prieten. Mai exact spus, la început, nu asculta decît Tao-tsu, căci Tien-huă istorisea pe chinezeşte. La un moment dat însă, acesta prinse a vorbi despre cîţiva tovarăşi sovietici pe care îi cunoscuse în trecut.

— Ştiţi ruseşte? îl întrebă Tao-tsu.

— Sigur că ştiu! spuse vesel Tien-huă şi, în ciuda accentului său îngrozitor, Petea se bucură că mai aude un cuvînt pe care-l putea pricepe.

— Ce bine vorbiţi? îl lăudă micul chinez exprimîndu-se la rîndul său pe limba lui Prjevalski. Cum aţi învăţat?

— Ei, am fost pe la Leningrad cîteva luni de zile. Dar mi se pare că tu te descurci mai bine decît mine...

— Sînt din Harbin... Şi, spuneţi-mi, aţi cunoscut oameni interesanţi printre sovietici? îşi continuă Tao-tsu interogatoriul tot pe ruseşte, gîndindu-se că în felul acesta Petea o să se plictisească mai puţin.

— Ce să-ţi spun? făcu visător Tien-huă. Am cunoscut cîţiva. De pildă, o vreme am lucrat împreună cu inginerul de geniu maritim Iurii Timanov...

Pe cînd vorbea, îi privi pe cei doi copii. N-apucă însă să-şi sfîrşească amintirile, că Ciu-tsai se înecă şi prinse a tuşi îngrozitor.

*

* *

In decurs de o jumătate de oră, circiumarul Ciu îşi vărsă pe Şan-lun tot bagajul său de blesteme şi înjurături, pe care izbutise cu răbdare să-l agonisească de o viaţă întreagă. La urma urmei, avea dreptate: în cîteva minute, „Raiul marinarului" fusese întors pe dos.

Pesemne ochiul învineţit îl făcuse pe Şan-lun mai înţelept şi, în orice caz, n-avea nici un motiv ca, după scandalul pe care-l provocase,

să se mai strice cu Ciu; aşa că buclucaşul client, în ciuda firii lui iuţi, ascultă smerit potopul de sudălmi. Cînd i se păru însă că repertoriul circiumarului a fost terminat, îi aruncă mai multe hîrtii mari, pe care le scosese pe furiş din buzunar:

— Gata! Acum ţi-ai vărsat focul! Ţi-am plătit şi petrecerea... Să trecem la lucruri serioase!

Cu sesam-ul * banilor, Şan-lun cîştigă şi prietenia celorlalţi complici ai săi, domoli şi furia lui Huai-bin, apoi şi durerile nasului umflat al „vărsăturii de şacal". Numai că acum el era acela care înjura de fiecare dată cînd trebuia să mai scoată o hîrtie din acelea mari.

Pe urmă făcură tîrgul, iar Huai-bin cu ceata lui plecă. După un ceas se întoarseră cu o maşină pe care o „şterpeliseră" de undeva. Între timp, Ciu îl fotografiase pe Şan-lun, developase clişeul, îl uscase şi, cu o îndemînare ce vădea o îndelungată activitate, ticluise un permis de conducere în toată regula. Lucrînd, îl învăţa pe Şan-lun ce să facă pentru a-şi duce la îndeplinire sabotajul.

Procedeul asupra căruia căzuseră de acord era, după părerea lor, simplu, ingenios şi mai ales sigur.

— Vezi, să ai grijă s-o iei înaintea expediţiei cam cu două ore.

— De ce atît de mult? hîrîi pe un ton ameninţător Şan-lun.

— Îţi spun eu, ou clocit de broască ţestoasă ce eşti! Ţine aici o butelcuţă! Bagă de seamă că e o jucărie tare! Să nu picure din ea că te faci torţă... are napalm...

— Ad-o încoace!

— Stai aşa! Deci iei jucăria! Ai grijă că spre satul Ta-şui şoseaua trece pe lîngă un deal de cremene. Chiar deasupra drumului atîrnă o stîncă înaltă, cam de vreo 50 de metri. Pricepi? În apropiere de stîncă, ungi şoseaua cu lichidul din butelcuţă. Pe urmă te cocoţezi pe creastă şi, cînd trece convoiul, tragi un foc de revolver acolo unde ai dat cu alifie. O să fie un spectacol cu artificii numărul unu! Merită banii şi încă ceva pe deasupra! conchise rînjind circiumarul, întinzîndu-i totodată şi carnetul de şofer.

Şan-lun îşi băgă actul în buzunar fără să-l mai privească, spuse două vorbe „băieţilor" săi şi se aruncă în jeep. Pe drumuri ocolite trebuia s-o ia înaintea convoiului condus de Li Cian-su şi care avea asupra lui un avans de aproximativ o jumătate de zi.

*

* *

Cei doi copii adormiseră legănaţi de mersul lin al şalupei. Tien-huă îşi aprinse o pipă scurtă şi-i privi cu un zîmbet duios, dar şi dureros. Apoi din pieptul său scăpă un oftat, pe care şi-l înăbuşi, se ridică şi se urcă pe punte.

Sub lumina soarelui amiezii, apele repezi ale Iantzi-ului aveau o culoare metalică. Mai era aproape o oră pînă la Sui-fu. Acolo ştia că este aşteptat de un prieten cu un nume uşor de ţinut minte: I-lu. După cum se aştepta — ca în apropierea oricărui port din lume — malurile marelui fluviu începuseră să se populeze. Ici-colo, şampanurile formau insuliţe vii în apropierea şlepurilor care aşteptau să fie încărcate. Rampe mici, secundare, anticipau portul.

---

* Formulă miraculoasă (din poveştile arabe) prin care se puteau deschide porţile unei peşteri cu comori.

În cele din urmă, Tien-huă zări portul animat al orașului Sui-fu. Lîngă el, pe punte, nu se afla decît Iuan, dulăul copiilor. Micșorind viteza, mecanicul șalupei acostă, iar Tien sări, ca un matelot experimentat, pe pasarela lată de abia 25 cm. Din cîțiva pași, fu pe debarcader. Căută cu privirea pe cel cu care voia să stea de vorbă, dar fără nici un rezultat. Oarecum enervat, se îndreptă spre o cabină din apropiere, unde găsi un bătrîn, care socotea ceva într-un catastif:

— Ce vrei? îi răspunse acesta neprietenos la salut.

— Îl caut pe I-lu!

— Are malarie, nu se poate vorbi cu el decît deseară, cînd îi trece criza.

— Asta-i prost! spuse Tien mai mult ca pentru sine.

— N-am ce-ți face! La revedere!

— Ba stai puțin! Voiam să-i rog ceva... Am un prieten care pleacă în Tibet cu o expediție...

— Toți aveți prieteni care pleacă în Tibet?

— Cum toți? se încruntă Tien-huă.

— Acum cîteva minute, am mai auzit eu povestea asta. Poftim, privește pe fereastră! Ăla care trece cu bacul pe partea cealaltă are și el un prieten în expediție... Parcă v-ați înțeles cu toții! Convoiul a trecut. Acum lasă-mă, căci n-am timp! Am vorbit prea mult.

Chiar și fără aceste cuvinte amabile din partea bătrînului funcționar, Tien-huă nu știa cum să alerge mai repede să-l poată zări pe cel care trecea cu bacul. Ajuns pe pasarelă, reuși să distingă statura atletică a unui om care-i părea cunoscut.

În grabă mare se reîntoarse pe vas și, după o scurtă discuție cu căpitanul, ajunse la înțelegere cu acesta ca în primul rînd să-i păzească pe cei doi copii, iar în al doilea rînd să acosteze cît mai repede la celălalt mal, în dreptul unui loc în care skoda lui să poată trage imediat pe șosea. Cea de-a doua condiție fu însă mai greu de îndeplinit. Copiii dormeau somnul unei strașnice oboseli, așa că în acest timp nici măcar nu se întoarseră pe cealaltă parte. În schimb, bacul, pe care se afla o mașină, atinsese cealaltă coastă, pe cînd șalupa se găsea abia la mijlocul fluviului.

De necaz, Tien-huă scrîșni din dinți, de-i troznîră fălcile.

*
* *

Șan-lun trecuse pe lîngă convoiul condus de Li Cian-su și i-o luă înainte aproape cu o oră. Se îndreptă cu toată viteza spre stînca de la Ta-șui, stîrnind rafale de apostrofuri și blesteme din partea șoferilor expediției și a țăranilor pașnici, pe care de mai multe ori fu cît pe-aci să-i zvîrle în șanțul șoselei.

Gonea cu aproape 120 km pe oră. Ajuns în dreptul stîncii, viră brusc și stopă chiar la marginea drumului, îndărătul unui dinte de piatră. Repede de tot, scoase din mașină butelca plină cu amestecul de napalm. Cu îndemînare, împrăștiă lichidul pe o mare porțiune a șoselei. Își dădea seama că nu mai are timp prea mult căci în zare se și profilau primele autocamioane, iar pe lîngă dînsul trecuse de curînd, în mare viteză, o skodă de tip militar.

Treaba o dată terminată, șoseaua părea unsă cu petrol. Șan-lun începu să se cațere ca un disperat spre vîrful stîncii. Un fir rece de sudoare îi curgea de-a lungul șirii spinării. Întoarse capul. La 200 m

de piciorul stîncii, pe şosea, apăruseră primele autocamioane. Se apropiau. Cu un efort supraomenesc, Şan-lun se săltă pe creasta stîncii. Un rînjet strîmb de satisfacţie îi flutură pe faţă, dezvăluindu-i gura ştirbă. Sub aureola vineţie a loviturii care nu trecuse, ochiul teroristului sticli fioros. Gustîndu-şi victoria, scoase cu o perversă încetineală pistolul. Ridică mîna, ochi şi apăsă pe trăgaci...

*
* *

Kriegsfeld, cu căştile puse pe urechi, intercepta atent o comunicare. În faţa lui pe o hîrtie, literele puse una lîngă alta formară următorul text: „Am făcut praf din expediţie — n-a scăpat nimeni şi nimic. Totul e la pămînt. Încetez pentru un timp transmisia căci mi s-a stricat mecanismul. Rog informaţi-l pe Ciu şi puneţi-l la curent".

— *Verfluchter Narr!* * blestema Günther cînd puse ultimul punct.

— Cum? sări Strowberry. A fost prins?

— Ei, *zum Teufel!* ** Da' de unde! A reuşit, dar i s-a stricat drăcovenia şi nu mai poate comunica nimic. Acum trebuie să-l prind eu pe Ciu...

— Am prevăzut eu că aşa o să se întîmple cu aiurelile tale suflătoare, replică Joe cu un aer de triumf.

Mirîind ceva, Kriegsfeld se întoarse spre aparatul de radioemisie, mută un comutator, puse o banană la un contact şi începu să apese pe nişte clape dispuse ca la un pian în miniatură. Cam după o jumătate de oră de aşteptare încordată, se aprinse un bec roşu. Apoi răsună un semnal convenţional, primele acorduri din *„I'm going to Montana"* ***.

— L-am găsit pe meşterul Ciu... Aşa... răspunde...

Febril, Günther Kriegsfeld începu să apese pe clape.

Ca să fie mai clar, vom încerca să arătăm cititorilor noştri cele petrecute ca şi cum ar fi fost o discuţie telefonică. Deci are cuvîntul Herr Kriegsfeld:

— Cînd treci la acţiune?

— Imediat ce primesc rezultatul de la Şan-lun.

— Şan-lun şi-a făcut treaba...

— Dar nu mi-a cîntat nimic...

— Lasă, ne-a comunicat nouă... Tu să-mi spui ce vrei să faci şi cînd?

— Mîine seară, după ce trec de Lanciou, încep să...

— Ba mîine seară să termini! N-avem vreme de vorbe goale. Acţionează rapid!

— Bine, şefule! Întîi îi voi adormi pe toţi, iar cînd mieluşeii vor fi strînşi în ţarc, arunc în aer toată muştăria...

— Unde-o să fie distracţia?

— Păi... nu ştiu încă... unde mi-o veni şi mie bine...

— Dacă faci aşa, luăm pielea după tine, dobitocule! Pricepe că avem nevoie de o reprezentaţie „kolosală"!... Să-ţi plesnească ochii pe hartă şi să ne spui precis unde...

(continuare în numărul 14)

* Tîmpit blestemat! (în limba germană).
** La dracu! (în limba germană).
*** „Plec spre Montana". — cîntec de cow-boy.

Tiparul executat î
Casa Scînteii „I. V. STALIN". Bucureşti

AU APĂRUT ÎN COLECȚIA NOASTRĂ:

Nr. 1-2 — **METEORITUL DE AUR** (I, II) de Octavian SAVA
Nr. 3 — **A 12-a VARIANTĂ** de Leonid PETRESCU
Nr. 4 — **MAREA EXPERIENȚĂ** de M. NAUMESCU
și
PROXIMA CENTAURI de M. BRATEȘ
Nr. 5 — **INIMĂ DE CIUTĂ** de A. ROGOZ și C. GHENEA
și
O ÎNTÎMPLARE OBIȘNUITĂ de P. STĂNESCU
Nr. 6-7 — **INDIENII** (I, II) de Vitalii TRENEV
Nr. 8, 9, 10, 11, 12, 13 - **URANIU** (I, II, III, IV, V, VI)
de A. ROGOZ și C. GHENEA

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa: București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și Tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571 - 1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala!)

1 leu